

МІСТА

Хто правду чинить –
іде до світла
Іван 3,21

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

«Бути зі своїми вірними – це обов'язок священика» – Блаженніший Святослав

Заява Глави УГКЦ з приводу листа Міністерства культури України щодо підстав для припинення діяльності релігійних організацій УГКЦ

впродовж грудня минулого року та на початку нового – 2014 року».

Нагадаю, що саме цього року виповнюється 25 років від легалізації УГКЦ в колишньому Радянському Союзі. Минули ті часи, коли руйнувалися храми, а священнослужителів, які несли духовну послугу своїм вірним, арештовували чи навіть вбивали. Тому велику стурбованість у нас викликало твердження, яке лунає тепер, у незалежній Україні, що служіння Української Греко-Католицької Церкви вважається таким, що «може слугувати підставою для порушення перед судом питання про припинення [її] діяльності».

Оскільки цей лист має офіційний характер – як такий, що стосується самого факту існування та служіння УГКЦ, – і оскільки викладене тлумачення Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» зачіпає все релігійне середовище України, відчуваю своїм обов'язком заявити таке.

Церква не є учасником політичних процесів, але вона не може стояти осторонь, коли її вірні просять про духовну опіку. Наші вірні спільно з іншими громадянами України озвучили в мирний спосіб своє бачення європейського вибору України на основі християнських та загальнолюдських

цінностей. Ці засади спираються на Божий закон, і захищати їх доручив нам сам Христос-Спаситель, наказуючи силою Святого Духа продовжувати Його місію і «нести Добру Новину вбогим, проповідувати полоненим визволення, сліпим – прозріння, випустити пригноблених на волю, оповістити рік Господній сприятливий» (пор. Лк. 4, 18). Присутність духовного отця там, де перебувають його вірні, є складовою частиною пастирської опіки. Бути зі своїми вірними – це обов'язок священика, що впливає з самої місії Церкви. Цій місії, дорученій Христом, наша Церква завжди була вірною і такою залишиться у майбутньому, незважаючи на будь-які погрози.

Виходячи з принципу свободи віросповідання – основоположного права людини, душпастир може безперешкодно молитися там, де знаходяться його вірні. Для реалізації цього права не потрібен окремий дозвіл держави. Церква визнає право вірних на молитву та заспокоєння своїх духовно-релігійних потреб в усі часи і в будь-яких обставинах. Тоді, коли бракує діалогу між владою і народом, віруючі громадяни відчувають особливу потребу посилити молитви за мир і спокій в нашій державі, припинення насилля та потопання гідності й конституційних прав громадян України.

Офіційна позиція нашої Церкви щодо актуальної суспільно-політичної ситуації викладена у низці звернень, як від імені самої УГКЦ, так і спільних із членами ВРЦіРО. Церква надалі зберігає за собою право давати оцінку ситуації в країні, якщо порушуються ситуації в країні, якщо порушуються права людини та принципи суспільної моралі, що впливають з Божого закону та відображені в соціальному вченні Церкви.

Сподіваюся, що органам державної влади, зокрема тим, завданням яких є служити народові в забезпеченні його права на релігійну свободу в Україні, вистачить мудрості, щоб не почати переслідувати Церкву та не переносити сучасну суспільно-політичну кризу ще й на релігійне середовище.

Вірю в те, що зусилля, докладені всіма Церквами та релігійними організаціями України щодо недопущення насилля та ненависті, і проповідь миру та взаєморозуміння між різними середовищами нашого суспільства не будуть причиною недовіри чи напруги у відносинах між державною владою та Церквою і релігійними організаціями.

† СВЯТОСЛАВ,
Верховний Архiepіскоп
Києво-Галицький,
Глава Української
Греко-Католицької Церкви

Звернення греко-католицького єпископату України з приводу суспільно-політичної ситуації в державі

будувати сучасної правової держави.

У цих нелегких обставинах ми стали свідками великої людської доброти і солідарності в нашому народі. Молодь, зокрема студенти, дорослі, літні люди, жінки і чоловіки, а навіть особи з особливими потребами виходили на площі й майдани Києва та інших міст і сіл нашої країни, виявляючи громадянську і духовну зрілість, готовність до самопожертви задля кращої долі рідного народу. Усім цим людям ми висловлюємо нашу пошану і вдячність, скеровуючи до них слова святого апостола Павла: «Отож, любі брати, будьте тверді, непохитні, визначайтесь у ділі Господній повсякчасно та знайте, що труд ваш у Господі не марний» (пор. 1 Кор. 15, 58). Хочемо окремо відзначити

тих осіб, котрі, будучи на державній службі, незважаючи на тиск чи погрози, залишилися вірні Божому закону та голосові власного сумління, відмовляючись чинити насилля проти власного народу. Вони на ділі здійснили закон, яким керувалися ще перші християни Єрусалима, котрі, будучи переслідуваними, не відступали від Божої правди і казали: «Слухатися слід більше Бога, ніж людей!» (Ді. 5, 29).

Водночас ми з великою тривогою і болем серця сприймаємо прояви насилля, утисків і переслідувань мирних демонстрантів із боку силових структур України. Ганебним і принизливим для самої держави став загальновідомий факт, що силові структури

почали діяти у згоді зі злочинними найманцями, які чинили погроми та напали на мітингувальників, лікарів, журналістів і навіть на звичайних громадян, серед яких були літні особи й діти. Дії, скеровані на насильне придушення мирного волевиявлення громадян, не можна виправдати нічим і вони заслуговують на однозначне та рішуче засудження.

(Далі – на стор. 2-3)

Ми висловлюємо свої глибокі співчуття сім'ям загиблих, запевняючи їх у нашій молитовній близькості, солідаризуємося з родинами переслідуваних, стаємо на боці побитих, пригноблених, утиснених і зневажених. Наш голос нині єднається з голосом мільйонів громадян України, які взивають до неба про правду і справедливість словами Священного Писання: «Розлийте, небеса, згори росою правду, і нехай змари дощем її виллють!»

Нехай відчиниться земля і дасть спасіння, і нехай виростить разом справедливість!» (Іс. 45, 8). При цьому хочемо підкреслити, що справедливість не наступить доти, доки не буде зіцелена остання рана на тілі постраждалих, доки не будуть віднайдені всі пропалі без вісти, доки в суспільстві не буде усунено загрози фундаментальним правам і свободам людини та народу в цілому й відновлено довіри до влади, без чого неможливо

• ЛЮТИЙ •
2014 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
100 / 2

Церква і революція

(Продовження, початок на 1 стор.)

Влада, яка немовби не чує крику свого народу і намагається приглушити його голос за власні права ударами міліцейських кийків та пострілами зброї, стає на небезпечну дорогу терору й диктатури, що суперечать її основоположному покликанню – дбати про єдність народу, бути на сторожі суверенітету країни та працювати задля загального добра всіх без винятку громадян.

Церква засуджує всяке кровопролиття та будь-які форми насильства, але підтримує право громадян на мирний протест. Ми з усією рішучістю закликаємо всі сторони протистояння: «Зупиніть кровопролиття! Не допустіть зростання насилля!» У незалежній і цивілізованій Українській державі не повинна проливатися кров власних громадян у мирний час лише за те, що ці громадяни домагаються і захищають належні їм права й свободи. Закликаємо владу не чинити насилля над власним народом, але почати шанувати свій народ. Сподіваємося, що наш заклик не залишиться «голосом вопіючого в пустині».

Сьогодні багато хто скеровує свій погляд у бік Церков із виразним чи непрямим запитанням: що маємо робити? З таким самим питанням приходили сучасники і до Івана Христителя, а він відповідав їм силою Святого Духа, закликаючи до переміни серця, до навернення: «Хто має дві одежі, нехай дасть тому, що не має. А хто має харч, нехай так само зробить». Прийшли також митарі христитись і йому мовили: «Учителю, що маємо робити?» А він сказав їм: «Нічого більше понад те, що вам призначено, не робіть». Вояки теж його питали: «А ми що маємо робити?» Він відповів їм: «Нікому кривди не чиніть, фальшиво не доносьте і вдовольняйтесь вашою платнею» (Лк. 3, 11–14).

Ми рівно ж, будучи свідомими, що «поміч наша в Господі, що сотворив небо і землю» (Пс. 121, 2), закликаємо наших вірних та усіх людей доброї волі дотримуватися Божих заповідей, нікому не чинити зла, тривати в мирі та добрі. Прохаємо і надалі молитися в спільнотах (парафіяльних, чернечих і родинних) та індивідуально за Україну та оголошуємо період посту в усіх наших єпархіях та екзархатах в Україні. Практичні вказівки щодо молитви й посту додаємо до цього Звернення та просимо отців-душпастирів оголосити їх і належним чином організувати. Разом із митрополитом Андреем Шептицьким «ми віримо й надіємося, що поканням, щирою молитвою і щирим прийманням Найсвятіших Тайн зможемо заслужити на те, що Господь скоротить час досвіду і страждань, що милосердним оком спогляне на синів своїх, що дасть їм витривати з благодаттю у злиднях теперішнього життя і всемогутньою своєю волею покладе край нашим терпінням» (пор. «Молитва за кращу долю українського народу»).

У той час, коли наш погляд скерований до стального града Києва, ми думкою переносимося до собору Святої Софії – Премудрості Божої, де Пресвята Богородиця з піднесеними до небес руками заступається за нас, випрошуючи для нашої землі благословення і Божого миру. Їй, нашій Цариці і Небесній Заступниці, прагнемо поручити нині самих себе, наш край, його правителів, військових – усіх, хто проживає на нашій землі, благаючи словами давньої християнської молитви: «Під Твою милість прибігаємо, Богородице Діво, молитвами нашими в скорботах не погорди, але від бід ізбави нас, єдина чистая і благословенная!»

Благословення Господнє на вас!
Львів-Брюховичі, 31 січня 2014 року Божого

Блаженніший СВЯТОСЛАВ (ШЕВЧУК)
Отець і Глава УГКЦ, Верховний Архієпископ
Кієво-Галицький і всі єпископи УГКЦ в Україні.

(Далі – на 3 стор.)

Митрополит Львівський закликав до посту

Всесвітлі, всечесні та преподобні отці, преподобні сестри і брати у чернецтві, достойні та любі миряни нашої Церкви! Наша країна перебуває у складній політичній та економічній ситуації, можна сказати, у глибокій кризі. Більшість із нашого народу не задоволені ставленням уряду до своїх громадян. Наростає напруження між народом і правлячою верхівкою, що триває уже другий місяць. Гинуть люди, у яких стріляють бійці, а певних викрадених замордовують у відлюдних місцях або просто знуцаються з них, обливаючи водою роздязнених на морозі. Кулі, мордування і знуцання не принесуть успіху у вирішенні проблеми. Необхідний мудрий діалог та прощення.

Коли місту Ніневії грозило зруйнування, ніневійський цар дав такий наказ: «...Ні людина, ні скотина, ні воли, ні вівці – нічого не сміють їсти, ні споживати, та й води не сміють пити» (Йона 3, 7). І цар разом із людьми сіли в попелі, накрившись веретинами, постили. Господь зглянувся на 20-тисячне місто і пощадив його.

Інша історія: коли на Ізраїль на-

ступало велике військо моавитян, аммоніїв та дехто з маоніїв, цар юдейський Йосафат оповістив піст по усій Юдеї (пор. 2 Хр. 20, 1-3). Від цього благання зійшов дух Господній на Ахазієла, який промовив: «...Так говорить Господь до вас: Не бійтесь і не лякайтесь цієї великої навали, бо не ваша це війна, а Божа» (2 Хр. 20, 15).

А батько, який приводив біснுவатого сина до учнів Христових, був в розпачі, бо ті не могли вигнати злого духа. Ісус Христос вигнав злого духа, сказавши своїм учням: «...Цей рід нічим не можна вигнати, тільки молитвою та постом» (Мр. 9, 29). І нам необхідно прогнати усяке зло з

нашої країни. Найкращий спосіб: молитва й піст з любові до Бога! Відкиньмо гріх – чинімо добро!

Достойні та вірні служителі Церкви Христової, любі та дорогі вірні нашої архієпархії! Оповідіть піст перед обличчям Господнім у завтрашній день преподобного Теодозія, 24 січня, що кому можливо: цілий день тільки вода; імовірно, вода й хліб; інші – ваші жертви, які вам під силу принести на Господній вівтар. Молитву прошу продовжувати безнастанно і в наступні дні. Закликаю священників, щоб організували ці моління, беручи, по змозі, участь у благаннях. У багатьох наших церквах ця молитва вже налагоджена, яка стримує певні негідні дії, що могли би відбутися. Чинімо це з великою довірою до Бога! Бийте у дзвони, хай Господь почує і прийме наші щирі моління та великодушний піст, щоби припинилося кровопролиття й насильство в нашій Україні! Пресвята Богородице, спаси нас!

† ІГОР,
Митрополит
Львівський УГКЦ

У студентському храмі освячено іконостас

У неділю по Богоявлінню Високопреосвященний Митрополит Ігор звершив освячення іконостасу у студентському храмі св. Володимира Великого. Урочистості відбулися за численної присутності прихожан храму та духовенства. Після звершення Чину освячення іконостасу розпочалася Архієрейська Літургія. Після спільного моління настоятель храму о. Богдан Кулик подякував владиці Ігореві за благословення спорудженого іконостасу.

Слова особливої вдячності лунали на адресу Володимира Артемовича – фундатора храму та жертводавця, за кошти якого стало можливим спорудження іконостасу. Також владику Ігор нагородив подяками архітектора іконостасу Романа Сулика і митців Тараса Лесіва, Ігоря Пирого, Василь Цивака та Андрія Дудинця.

В гості до Митрополита Ігоря завітали брати-новики Чину Найсвятішого Ізбавителя (ЧНІ) на чолі з магістром новіціату о. доктором Володимиром Груцою. Згідно з давньою християнською традицією, брати-редемптористи привітали ар-

Під час свят Богоявління Пресвященний владику Венедикт, єпископ-помічник Львівський, побував із триденним робочим візитом у Республіці Білорусь. Тут

Закінчилися урочисті заходи панахидою за душі невинно убієнних в подіях на вул. Грушевського у Києві.

Привітали колядою Митрополита

хирея і щедро засіяли в Митрополичих палатах на достаток, здоров'я та мир для господарів цього дому.

Відтак владику щиро подякував братам за відвідини та побажав радісного продовження святкування, що триватимуть аж до празника Стрітення Господнього.

Варто зазначити, що з 1997-го по 2001-й рік владику Ігор сам був магістром новиків Львівської провінції Чину Найсвятішого Ізбавителя в монастирі св. Герарда, що знаходиться в смт Гніздичів на Жидачівщині. Саме звідти й прибули до нього з колядою брати-новики.

Львівський єпископ відвідав Білорусь

владику Венедикт був учасником єпископської хіротонії єпископа-ординарія Вітебської архієпископії Римо-Католицької Церкви в Білорусі Олега Будкевича. Крім нашого єпископа, на цій церемонії був присутній також і Апостольський візитатор для греко-католиків Білорусі архимандрит Сергій Гаск.

Протягом свого перебування в Білорусі єпископ-помічник Львів-

ський відвідав парафіяльні спільноти БГКЦ у Мінську та Полоцьку. Варто зазначити, що з 1994-го до 1996 року владику Венедикт душпастирював у новоствореному монастирі свв. Бориса і Гліба у м. Полоцьку (Білорусь). Одночасно працював на парафіях у Вітебську, Могильові, Гомелі, Бресті, був духівником молодіжної християнської організації у Мінську.

*«У всякого своя доля і свій шлях широкий:
Той мурує, той руйнує, той неситим оком
За край світа зазирає, – чи нема країни,
Щоб загарбать і з собою взять у домовину»*

Мабуть, ці слова Кобзаря із поеми «Сон» будуть доречними, щоб окреслити ситуацію, яка проглядається сьогодні у зв'язку з революційними подіями, що вирують у нашій державі. У цих подіях є доволі багато горизонтів, але не всі однаково їх бачать, сприймають їх, розуміють їх, а тому й неоднаково їх трактують. Але усі мусимо розуміти, що, за великим рахунком, Україна є великою державою в центрі Європи, і через те сьогоднішні події, які вирують у нашій державі, виносять на поверхню дуже законспіровані і цікаві моменти. Політики, геополітики, економісти, фінансисти, різного штибу експерти оцінюють їх по-своєму. Ми ж поглянемо на них з релігійної точки зору.

Українська Греко-Католицька Церква ніколи не була політичним проектом і через те багато перетерпіла й була гнана, мабуть, протягом усієї своєї історії. Причина гоніння і переслідувань є усім відома – саме наша Церква є найбільшим виразником щирого християнства в Україні і правдивого українства на так званій «канонічній території» Московського патріархату. А це жодним чином не вписується в розрахунки Москви, яскравим виразником політичних амбіцій котрої виступає саме Московський патріархат. Саме московський патріарх Кіріл озвучив ідею «Русского мира» 3 листопада 2009 року у своїй доповіді на III-й Асамблеї «Русского мира», і дещо згодом її продублював заступник голови Відділу зовнішніх церковних зв'язків Московської патріархії ігумен Філіп (Рябих) у доповіді перед слухачами проекту «Школа російської політики».

Нагадаємо, що географія «Русского мира», запропонована в 2012 році патріархом Кірілом, включає в себе країни колишнього Радянського Союзу – Росію, Україну, Білорусь, Молдову та інші країни. Не таємниця, що в Московській патріархії на «особливу», провідну роль в «Русском мире» висувають російський народ, російську мову і російські національні цінності. Мабуть, не потрібно багато фантазії, аби зрозуміти, що, на думку Кіріла, лише Московський патріархат може домінувати на цих територіях, і лише він повинен диктувати свої правила гри і норми поведінки.

Сьогоднішня ситуація в Україні, безперечно, доволі сильно дратує московських навколоцерковних політиканів, а й навіть викликає панічний страх. Бо ж вони чудово розуміють, що з перемогою української Революції ідея «Русского мира» помре у своєму зародку. А те, що наша Революція переможе, можемо не сумніватися, тому що імперія зла нарешті мусить завершити своє ганебне існування. На жаль, того не розуміють адепти цієї божевільної затії, бажаючи продовжити існуванням того ж «Русского мира» існування своєї імперії. Вони й надалі бажають нав'язувати всім і вся своє бачення речей.

«Країни «Русского мира» повинні якнайактивніше вплинути на сьогоднішні події в Україні», – таке заявив глава Синодального відділу із взаємин Церкви та суспільства Московського патріархату протоієрей Всеволод Чаплін. «Невелика група людей, ведених помилковими як з богословської, так і з суспільної точки зору, поглядами, дозволяє собі те, що не може дозволити собі великий народ, – дозволяє собі з'валтувати історичний вибір і волю цілого народу», – так висловився він про учасників протестних акцій в Україні на Різдвяних парламентських зустрічах у Раді Федерації Росії. На його думку, народи, які скріплені історичним вибором, зробленим святим князем Володимиром у «київській купелі», повинні допомагати тим, «хто відчуває кризу волі перед навалом нової орди».

«Однозначно зрозуміло, що майбутнє України вирішуватиметься сьогодні не без участі зовнішніх сил. Не вдасться, очевидно, обмежитися внутрішньо-національними процесами. Значить, втручання буде те чи інше. Значить, можливе втручання тих сил, які не хотіли би, щоб Україна залишалася частиною східно-християнської цивілізації», – продовжив В. Чаплін. Він переконаний, що подолати труднощі можливо «лише через участь усієї цивілізації, скріпленої спільною історією, в долі народу України». І цю участь «потрібно приймати, не звертаючи уваги на жодну нову «орду» не зважаючи на те, що нам скажуть або що про нас скажуть навіть напередодні найзначніших для нас подій, які відбуватимуться в Сочі», – підсумував представник Церкви.

Як можемо зауважити, у словах цього функціонера проглядається фатальне – «ми за ценою не постоїмо». Тобто, будь-якою ціною належить отримати перемогу «усієї цивілізації». А ця «цивілізація» відома усім – Москва.

Ми стоїмо на порозі надзвичайно серйозних геополітичних змін не лише на ефемерній території «Русского мира», і не лише в Європі, але у світовому масштабі. Очевидним є те, що саме Україною Господь бажає змінити світ на краще. У свій час святий пророк Ілля голосив перед Господом: «Зоставсь я один, та вони намагатимуться й мене звести зі світу». На що Господь відповів: «Я zostавлю собі в Ізраїлі сім тисяч, коліна яких не гнулись перед Ваалом і уста яких його не цілували» (1Цар. 19, 18). Україна не є «невеликою групою людей, ведених помилковими як з богословської, так і з суспільної точки зору, поглядами», як уважає московський церковник. Віряться, що саме ми, українці, і є тими сімома тисячами, на котрих Господь Бог покладає велику задачу – стати «світлом для світу». Саме про це мріяли і говорили наші великі Світочі – Слуга Божий Митрополит Андрей Шептицький і Слуга Божий Патріарх Йосиф Сліпий.

Надіємося і віримо, що все знаходиться у Божій волі, тому й промовмо сердечно «...нехай буде воля Твоя...». Амінь.

о. Іван ГАЛІМУРКА

Церква і революція

(Закінчення, початок на 1-2 сторінках)

ПРАКТИЧНІ ДУШПАСТИРСЬКІ ВКАЗІВКИ ПРО СПІЛЬНУ МОЛИТВУ ТА ПІСТ ЗА УКРАЇНУ

- доручаємо продовжувати у храмах, монастирях та семінаріях безперервну цілодобову молитву, відповідно до порядку, визначеного отцями-парохами та настоятелями;
- закликаємо усіх наших вірних та людей доброї волі кожного дня о 21.00 год. єднатися у спільній молитві за Україну;
- заохочуємо вірних також до приватних молитов за Україну;
- оголошуємо безперервний строгий піст в наших єпархіях та екзархатах за таким порядком:
 - Понеділок – Київська архієпархія, Донецько-Харківський екзархат, Одесько-Кримський екзархат;
 - Вівторок – Львівська архієпархія, Стрийська єпархія;
 - Середа – Івано-Франківська архієпархія, Коломийсько-Чернівецька єпархія;
 - Четвер – Тернопільська архієпархія, Буцацька єпархія, Самбірсько-Дрогобицька єпархія;
 - П'ятниця – Сокальсько-Жовківська єпархія, Луцький екзархат, Мукачівська єпархія;
- доручаємо після кожної Божественної Літургії промовляти нижче подану «Молитву митрополита Андрея Шептицького за кращу долю українського народу».

МОЛИТВА ЗА КРАЩУ ДОЛЮ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ

Всемогутній, безсмертний Боже, Отче Господа нашого Ісуса Христа! Ти страшний у Твоєму гніві, але безконечно добрий у Твоєму милосерді! Ти зсилаєш на наш грішний людський рід тяжкі допустити і тяжкі терпіння.

Ти й на наш нарід зіслав такі терпіння, що їх не знали наші батьки. Ми мусимо гірко трудитися, щоб здобути собі насущний хліб. Віримо і надіємося, що тяжкі ті допустити зіслав Ти на людський рід як досвід, а не як кару.

Грішних твоїх синів Ти не відтручуєш, не відвертаєш Твого пресвятого обличчя від їх долі, бо не хочеш смерті грішника, а його навернення та спасення.

Тому надіємося, що всі терпіння, що їх доводиться нам у житті зносити з милосердної Твоєї волі, допущені для нашого добра. Ми віримо й надіємося, що покаєнням, щирою молитвою і щирим прийманням Найсвятіших Таїнств зможемо заслужити собі на те, що скоротиш час досвіду і терпіння, що милосердним оком споглянеш на Твоїх дітей, що даси їм витривати з благодаттю у злиднях теперішнього життя і всемогутньою Твоєю волею положиш край нашим терпінням.

Дорогоцінною кров'ю Твого Сина бажаємо надолужити Тобі за всі гріхи наших батьків і братів. Через руки наших священиків жертвуємо Тобі безкровну жертву Пресвятої Євхаристії, що є повторенням і відновленням хресної жертви Твого Сина і Бога, Спасителя нашого Ісуса Христа.

Прийми цю жертву надолуження за всі гріхи людей, прийми наші благальні прохання про милосердя і Твою святую благодать.

Умилосердися над усіма тими, що терплять. Даруй їм ласку терпеливо зносити гірку долю і через терпеливість заслужити на пільгу в терпіннях і перемогу в цьому смертному житті та на блаженство вічності.

Амінь.

Стати «світлом для світу»

Церква і революція

УКРАЇНЦІ, ОБУРЕНІ ПРИЗУПИНКОЮ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ, ВИЙШЛИ НА ЄВРОМАЙДАН Десятки тисяч людей, самоорганізувавшись через соцмережі, вийшли на Майдан Незалежності в Києві, протестуючи проти згорання євроінтеграційного шляху України. Нині протест, який уже отримав назву «Євромайдан», триває. Приєднуються до Євромайдану й інші міста України.

ГЛАВА УГКЦ СОЛІДАРНИЙ З ПРОТЕСТУВАЛЬНИКАМИ

Блаженніший Святослав висловив солідарність з учасниками євромайданів та закликав не допустити до пролиття жодної краплі крові. «Хочу висловити свою солідарність з молоддю, з нашими громадянами, які справді не є байдужими до долі своєї країни й активно маніфестують свою громадянську позицію», – заявив, зокрема, 24 листопада, Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви в Римі, освячуючи відреставровану стародавню ризу для Жировицької чудотворної ікони Богородиці в храмі свв. Сергія і Ваха.

«МИ ЗАСУДЖУЄМО ПРОЯВИ НАСИЛЬСТВА, ЯКІ ЗАСТОСУВАЛИ... ДО МИРНИХ ГРОМАДЯН», – БЛАЖЕННІШИЙ СВЯТОСЛАВ

«Від імені нашої Церкви хочу висловити свій смуток з приводу подій, які цієї ночі відбулися на Майдані Незалежності в Києві. Ми засуджуємо ті прояви насильства, які застосували працівники правоохоронних органів до мирних громадян», – сказав Блаженніший Святослав (Шевчук), Глава УГКЦ, коментуючи події, які відбулися вночі 30 листопада у столиці України.

При цьому Предстоятель УГКЦ застеріг перед застосуванням сили у відповідь. «Ми просимо не допустити ще більшої ескалації насильства, яке може привести до ще більш трагічних наслідків. Ми не повинні відповідати насиллям на насилля і злом на зло», – зазначив Блаженніший Святослав.

ЗАКЛИК БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА, ГЛАВИ УГКЦ, ДО БЕЗПЕРЕРВНОЇ МОЛИТВИ ЗА МИР І КРАЩУ ДОЛЮ УКРАЇНИ

«Зважаючи на суспільно-політичну ситуацію в Україні, закликаю всіх вірних Церкви та людей доброї волі до безперервної молитви за кращу долю для нашого народу. Прошу всіх молитися, щоб Господь подав свою мудрість нашому суспільству загалом і кожному громадянину зокрема. Молімося, щоб Він не допустив до кайданів зла, але своїм миром і мудрістю звільнив наш народ від усього того, що його поневолює, а відтак простелив йому шлях у майбутнє. Закликаю всіх вірних УГКЦ, які прибувають до Києва, у мирний спосіб висловлювати свою позицію на Майдані, приходити до наших храмів у Києві і долучатися до загальнонаціональної молитви».

УСІ ХРАМИ УГКЦ У КИЄВІ ЦІЛОДОБОВО ВІДКРИТІ ДЛЯ ПРОТЕСТУВАЛЬНИКІВ

«Усі храми УГКЦ у Києві від сьогодні будуть відкриті цілодобово. У них буде проводитися безперервна молитва. Усі потребуючі можуть тут отримати духовну підтримку, взяти участь у молитві, а також відпочити та підкріпити свої фізичні сили». Про це повідомив митрофорний протоієрей Ігор Онишкевич, протопресвітер Київського протопресвітерства.

«ЦЕРКВА НАША Є, БУЛА І БУДЕ З НАРОДОМ», – ВЛАДИКА ВЕНЕДИКТ

На львівському Євромайдані відбувся екуменічний молебень. Священики різних конфесій спільно помолилися за Україну та весь народ. Очолив молитву владика Венедикт, єпископ-помічник Львівський УГКЦ. За різними даними, на майдані зібралося від 40 до 50 тисяч осіб.

Для хворих і лікарів Першої міської дитячої клінічної лікарні м. Києва цілодобово відчинено каплицю преподобного Агапіта Печерського. Тут служить і опікується хворими капелан цієї лікарні о. Віталій Воєца. На його запрошення сюди з концертом колядок завітав хор Патріаршого собору Воскресіння Христового під орудою Тетяни Стефанишин. Безпосередніми учасниками чудового концерту стали пацієнти та персонал хірургічного та ортопедичного відділень.

Церква готує місіонарів

У січні до Київської Трьохсвятительської духовної семінарії, що у Княжичах, завітали священики-місіонери з Португалії, Австрії, Литви та України. Тут відбувся духовно-формаційний семінар для підвищення кваліфікації місіонерів-священиків, монахів і монахинь із-за кордону, які опікуються вірними нашої Церкви у тих країнах, де немає церковних структур УГКЦ, а також для тих, хто бажає служити Церкві на місійних теренах. Варто відзначити, що такий семінар уже третій рік поспіль організовує Пасторально-місійний відділ УГКЦ.

Семінар розпочався Архиєрейською святою Літургією в Патріаршому соборі Христового Воскресіння в Києві, яку відслужив очільник згаданого відділу – єпископ-помічник Київської архієпархії Йосиф (Мілян). Владика розповів про брак українських греко-католицьких священиків у різних країнах світу, зокрема в Прибалтиці, Молдові, Ізраїлі, Казахстані та Росії. Також єпископ розпо-

Вечір коляди на Харківщині

До Свято-Покровського василіянського монастиря, що в смт Покопівка на Харківщині, з різдвяною колядою завітали брати-студенти Василіянського інституту філософсько-богословських студій ім. Йосифа Вельямина Рутського, на чолі зі своїм ректором о. Йосафатом Хаймиком. На колядників у наповненому храмі чекали з нетерпінням, тому їхне прибуття літні прихожани разом з молоддю та дітьми зустріли гучними оплесками.

Великою радістю на цьому вечорі була присутність владика Степана (Менька), екзарха Донецько-Харківського, який прибув до монастиря, щоби разом із вірними розділити радість Різдва. По закінченні виступу владика з подякою звернувся до братів-колядників. У своєму слові архиєрей зосередив увагу на важливості цього празника та поширення місії на Сході України: «Служіння на Сході дуже відрізняється від Заходу України. Тут важливий безпосе-

З життя УГКЦ

Патріарший хор колядував для хворих дітей

За словами о. Віталія, Патріарший хор уже четвертий рік поспіль приїжджає до цієї лікарні і завжди дивує слухачів новими колядками чи обробками творів авторства п. Тетяни. Ось і цього року слухачі були приємно вражені, коли деякі колядки лунали у супроводі скрипок, на яких грали Максим та Христина Федики.

Після виступу кожного маленького слухача було обдаровано різдвяним подарунком, які надав БФ «Карітас-Київ», – шалики та рукавички, дитячі іграшки та записнички. А за підтримки Комісії охорони здоров'я Київської архієпархії дітям подаровано книжки та різдвяні образочки.

Повідомив Олександр ГОМЕНЮК

вів і про здобутки: видали підручник «Місіологія» авторства ректора Дрогобицької духовної семінарії о. Мирона Бендика, вийшов друком перший номер «Обіжника», в якому вміщено інформацію про діяльність відділу, а також побачив світ довідник «Спільноти УГКЦ та громадські організації в країнах новітньої міграції». Готується до випуску наступний номер «Обіжника».

Повідомила Світлана ВІКТЮК

«Те, що відбувається сьогодні, – уже не просто Євромайдан, а революція гідності», – Глава УГКЦ

Сьогодні існує велика недовіра до правоохоронних органів. Проте вона почалася не сьогодні, а ще з подій у Врадіївці та з інших випадків: ті, які мали б охороняти людей, почали з них знущатися. Про це заявив Верховний Архиєпископ УГКЦ Блаженніший Святослав (Шевчук) в ефірі 5 каналу.

редній контакт із кожною людиною. Успіх евангелізації нашої Церкви лежить від жертвовності, відречення, самопосвяти іншим, особливо тим, хто найбільше потребує відчуття Христа в особі священика. І їх у Східній

Україні є дуже багато». На завершення свята усім присутнім єпископ уділив архиєрейське благословення і побажав радісних Йорданських свят.

Повідомив о. Йосиф ЩУР, ЧСВВ

Свята Вечеря для ув'язнених

Цього року громада Вознесіння Господнього Луцького екзархату разом із настоятелем храму о. Романом Бобесюком започаткувала акцію «Свята Вечеря для ув'язнених». Мета акції полягала у зборі продуктів парафіянами для приготування куті, узвару та інших святкових страв.

Протягом акції було зібрано необхідні продукти й передано ув'язненим підліткам, які перебувають у дубенській виховній колонії, а це – 150 осіб віком від 16 до 22 років. Зазвичай це юні і красиві діти з неблагополучних родин та з надломленими дітьми. Дуже часто вони позбавлені батьківської ласки та опіки, позбавлені справжнього дитинства та найважливішого, що може бути для людини, – вони позбавлені волі. Цьогоріч жоден із них не міг вечеряти у своїй домові з рідними, а дехто і в наступні роки не зможе розділити Різдвяної радості.

Саме тому слова Христа «Усе, що ви одному з найменших братів зробили, Мені зробили» надихнули усіх небайдужих парафіян долучитись до доброго вчинку, завдяки якому ці діти хоч трішки могли відчутти смак Різдва Христового.

Прес-служба БФ «Карітас-Дубно»

Тернопільський вертеп повернувся з Донецька

Упродовж тижня «Обнова» з Тернополя колядують Товариства українських студентів-католиків «Обнова» гостювали з різдвяним вертепом на сході України. Варто зазначити, що на Донеччині члени Товариства

У вертепі брали тепом тернопіль- участь не лише ські обновляни і тернопільські об- новляни, а й члени на «Євромайдані» в Донецьку. Там однієї з молодіжних організації з До- прихильники, а й противники. Розпо- хотіла показати усі звичаї Різдва Христового в За- хідній Україні. Від- так грали різдвяний вертеп у школах, будинках культури, на парафіях, про- сто на вулиці. Побували з вер-

осіб. Сутичок, на щастя, не відбу- лося». Тернопільська молодь планує про- довжувати відро- джувати українські різдвяні традиції, зокрема, й на До- Володимир Грель: «Люди зустріли нас дуже гарно, було небагато-немало – близько 50 людей євромайданівців. Ну, і провокаторів було близько 15

Повідомив Ігор ВАСИЛЬЧУК

Чудовим подарунком для червоноградців у час Різдвяних свят став фестиваль колядок «З нами Бог», що відбувся у Народному домі м. Червонограда в неділю по Різдві. Ідею проведення цього незабутнього дійства охоче підтримали священики багатьох церков Червонограда. Взяти участь у фестивалі зголосилися 17 колективів.

«З нами Бог!» – різдвяний фестиваль у Червонограді

На початку фестивалю з вітальними словами до глядачів звернулися о. Ігнатій Москалюк, протопресвітер Червоноградський, та о. Олег Дякович. А далі вщент заповнений зал поринув у чарівну атмосферу Різдвяної коляди під проводом ведучої свята Любові Ящун. У виконанні учасників святкового дійства прозвучали старовинні та нові колядки, щедрівки, щирі, сердечні віншування. Кульмінацією свята став момент, коли усі учасники спільно з священиками заспівали «З нами Бог – розумійте, народи, і покоряйтеся, бо з нами Бог!» Усі колядники були нагороджені дипломами, а також щедрими аплодисментами глядачів.

Повідомила Галина ПАНАСЮК, учасниця фестивалю

На Донеччині постав новий храм

Варто зауважити, що будівництво храму триває із 2007-го року. Роботи майже завершено, наразі залишається завершити оздоблення фасаду.

На освячення новозбудованого храму прибули приїхали священики зі своїми вірними із трьох деканатів екзархату. Були присутні також священнослужителі із УПЦ Київського патріархату. Загалом участь у дійстві взяло близько 180 осіб.

За заслуги перед Церквою місцевий парох Іван Василенко із рук владика отримав нагороду – право носити золотий хрест з прикрасами.

Прес-служба Донецько-Харківського екзархату УГКЦ

Церква і революція

НА ЄВРОМАЙДАНІ В КИЄВІ МОЛИЛИСЯ ЗА ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

Зі словом до присутніх звернувся єпископ Михайло (Колтун), керівник душпастирства у силових структурах України від УГКЦ.

ЩОГОДИНИ У ЛЬВІВСЬКИХ ХРАМАХ УГКЦ Б'ЮТЬ У ДЗВОНІ НА ПІДТРИМКУ МАЙДАНУ
У зв'язку з подіями на Євромайдані 19-20 січня священнослужителі Львівської архієпархії УГКЦ вирішили щогодини бити в церковні дзвони по 5 хвилин.

ВЛАДИКА БОРИС (ГУДЗЯК) ЗВЕРНУВСЯ ДО РІДНИХ І ДРУЗІВ СИЛОВИКІВ

«Звертаюся до дружин, матерів, дітей, сусідів, друзів усіх силовиків. Підніміть зараз слухавку і зателефонуйте своїм чоловікам, батькам, синам, зятям, друзям і сусідам. Скажіть їм, що кожен, хто дає наказ до насилля, і кожен, хто його виконує, буде за нього відповідати перед Богом, перед народом, перед історією».

ЗАЯВА УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ ПРО ГРОМАДЯНСЬКУ НЕПОКОРУ
«Спільнота Українського католицького університету оголошує громадянську непокору президентові та його уряду і разом з Євромайданом та, – ми переконані, – з усім українським народом домагатиметься негайної відставки чинної влади, сформування тимчасового уряду й проголошення дострокових виборів в усі органи влади».

СВЯЩЕНИКИ ДУШПАСТИРЮЮТЬ НА МАЙДАНІ В КИЄВІ

Серед мітингувальників Євромайдану в Києві є чимало людей із Сокальщини, Жовківщини, Бродівщини, Бущини, Кам'янецьчини та Радехівщини. Священики моляться за всіх присутніх, за побитих, ув'язнених, за мудрість для влади та за мирне вирішення напруженої ситуації. Душпастирі служать Божественну Літургію, молебні, провідують Добру Новину та ведуть духовні розмови не тільки з протестувальниками, а й із військовослужбовцями внутрішніх військ.

«БУТИ ЗІ СВОЇМ НАРОДОМ – ЦЕ НАЧЕ ЗАКАР- БОВАНО У ЦЕРКОВНІЙ ПАМ'ЯТІ», – ГЛАВА УГКЦ
Незважаючи на погрози з боку Міністерства культури через суд припиняти діяльність релігійних організацій УГКЦ, греко-католицькі священики й надалі будуть з народом на Майдані та здійснюватимуть молитву.

ГЛАВА УГКЦ ЗУСТРІВСЯ З МІНІСТРОМ КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ

Під час зустрічі було надано додаткові роз'яснення з приводу листа Міністерства культури від 3 січня 2014 року. Зокрема, було стверджено, що Міністерство не має на меті чинити жодного тиску на УГКЦ з приводу присутності священнослужителів на Майдані Незалежності чи подавати судові позови щодо припинення діяльності релігійних організацій Української Греко-Католицької Церкви.

ГЛАВА УГКЦ ЗАКЛИКАВ УСІХ ПРИПИНІТИ КРОВОПРОЛИТТЯ

Блаженніший Святослав звернувся до всіх представників українського народу припинити ескалацію насильства та кровопролиття. «З великою тривоюю і сумом спостерігаємо за подіями, які відбуваються в ці хвилини в місті Києві. Події, які розпочалися в надвечір'я свята Собору Івана Хрестителя, – події, які є нічим іншим, як ескалацією насильства та кровопролиттям. У зв'язку з цими надзвичайними обставинами хочу звернутися до всіх вірних нашої Церкви, до всього українського народу і всіх людей доброї волі: в ім'я Боже, зупиніть кровопролиття!» – закликав Предстоятель УГКЦ.

В неділю перед Свят-вечором та Різдом Христовим екзарх Донецько-Харківський УГКЦ владика Степан (Меньок) у співслужінні 14-ти священиків освятив у м. Димитров, що на Донеччині, новозбудований храм Святих Верховних Апостолів Петра і Павла.

Понтифік прокатав аргентинського священника на папамобілі

ІСУС СТАВ НАЙПОПУЛЯРНІШОЮ ОСОБОЮ В ІНТЕРНЕТІ

Ісус Христос – найвідоміша історична персона. Такий висновок зробила американська програма, яка оцінила популярність найвідоміших людей в інтернеті. На основі спеціального алгоритму вона визначила, наскільки важливими стають ці люди через 200 років після своєї смерті.

Слідом за Ісусом йдуть: Наполеон, Магомет, Вільям Шекспір, Авраам Лінкольн, Джордж Вашингтон, Адольф Гітлер, Аристотель, Олександр Великий і Томас Джефферсон. На 17-му місці – Мартін Лютер, на 34-му – святий апостол Павло, на 52-му – Будда, на 57-му – цар Давид, на 56-му – святий апостол Петро, на 72-му – святий Августин.

У першу сотню увійшли два поляки: Миколай Копернік – на 71-му місці (між Джоном Кеннеді і Вінсентом ван Гогом), а на 91-му місці – Іван Павло II (між св. Томою Аквінським і Декартом).

Найбільш відомий музикант – Вольфганг Амадей Моцарт (24 місце); Людвіг ван Бетховен розмістився на 27-му місці, а Йоганн Себастьян Бах – на 48-му.

Найбільш відома жінка – королева Єлизавета I – займає 13-те місце (на два місця нижче, ніж її батько Генріх VIII).

За матеріалами [dailymail.co.uk / katolik.ru](http://dailymail.co.uk/katolik.ru)

У КИТАЇ ВИЯВЛЕНО ПОХОВАННЯ НЕСТОРИАНСЬКИХ ХРИСТІЯН

В одній зі скельних ніш у печерному комплексі Лунмень неподалік міста Лоян, що в китайській провінції Хенань, учені виявили ранньохристиянське поховання з останками несторіанських християн, повідомляє з посиланням на азійську католицьку прес-службу «Usanews» агентство «KIPA». У ніші поряд з місцем, де складалися людські кістки і попел, вигравіювано хрест. Можливо, це є найстарішим християнським місцем на території Китаю. Саме несторіанство проникло до цієї країни близько 635 року, але в 845 році воно було заборонено на території Китаю.

У 2013 РОЦІ З ПАПОЮ ЗУСТРІЛОСЯ ПОНАД 6,5 МІЛЬЙОНА ВІРНИХ

Понад 6 мільйонів і 600 тисяч вірних взяли участь в різних зустрічах з Папою Франциском у Ватикані в 2013 році. Про це повідомляє Префектура Папського Дому, уточнюючи, що це лише приблизні дані, які були отримані на основі заявок про участь, що поступили до Префектури, а також узагальнених даних про присутність вірних і паломників при читанні богородичних молитов Angelus і Regina Coeli та під час велелюдних богослужінь на площі св. Петра, починаючи з березня минулого року. До цих даних не включені зустрічі Папи з безліччю вірних поза Ватиканом, як ото на Всесвітньому дні молоді в Бразилії в липні 2013 року, під час візитів Святішого Отця в межах Італії – до Лампедузу, Кальярі та Ассізі, візитів до римських епархій тощо.

radiovaticana.va

У МУМБАЇ ЗРУЙНОВАНО СТАРОВИННЕ РОЗП'ЯТТЯ

Невідомі злочинці зруйнували 133-річне Розп'яття з фігурою Христа в Мумбаї, повідомляє «Christian Today India». Постраждав хрест у церкві св. Франциска Ксаверія в західному передмісті Віл-Парле. Вандали відламали фігурі руки і розрізали їх на шматки. Поліція розпочала розслідування, проте жодних арештів ще не було.

Інформацію про злочин вже засудили Загальна рада індійських християн (GCIC) та Християнсько-соціальний форум (CSF). Так, генеральний секретар CSF Йозеф Діас висловив побоювання, що таких провокацій найближчим часом, найімовірніше, стане більше, оскільки країна рухається до загальних виборів, призначених на початок наступного року. Президент GCIC Саджан Джордж, у свою чергу, заявив, що релігійна нетерпимість зростає як у космополітичному Мумбаї, так і в інших містах Індії. «Це вже друге осквернення в Мумбаї за останні три місяці. Попереднє було здійснене в храмі св. Йосифа», – пояснив С.Джордж..

Під час традиційної масової зустрічі Папи Римського Франциска з паломниками, що відбулася, за традицією, в середу, 8 січня, на площі Святого Петра у Ватикані, стався епізод, який одному з його учасників запам'ятається, напевно, на все життя. Як повідомляється в інформації «Catholic News Service» (CNS), понтифік, проїжджаючи в натовпі віруючих на своєму папамобілі, «орлиним поглядом» помітив серед паломників священника, чий вигук «Santo Padre!» – «Святіший Отче!» – звучав голосніше інших. Папа впізнав у цій людині свого аргентинського знайомого. Він звелів водієві зупинитися, покликав його, терпляче дочекався, поки той пробереться крізь натовп віруючих, і запросив сісти поруч з ним у папамобілі.

Людиною, яка удостоїлася честі сидіти поруч із главою Ватикану, виявився преподобний Фабіан Баез – священник однієї з парафій Буенос-Айреса, де нинішній Папа до свого обрання на престол єпископа Риму служив архієпископом. На відео можна бачити, як Папа Франциск та о. Фабіан тепло обнялися і як аргентинський падре зайняв місце поруч Папи. Поки священник сідав до автомобіля, понтифік встиг зауважити, що ця картинка розійдеться завдяки журналістам

по всьому світу.

Пізніше, на прес-конференції, здивовані представники ЗМІ з'ясували для себе деталі епізоду, який хтось прозвав «автостопом з понтифіком». Сам Фабіан Баез розповів в інтерв'ю аргентинській газеті «La Nacion», що справді голосно кричав, аби привернути увагу Папи.

Він просидів поруч з понтифіком увесь довгий шлях об'їзду папамобіля площею, а потім вони з Папою ще трохи поспілкувалися після аудієнції.

Папа Франциск, коментуючи епізод, назвав свого попутника «великим сповідником». А сам о. Фабіан описав подію короткою фразою в Twitter: «Збираюся змінити свою біографію».

Приречена на смерть пакистанська католичка написала Папі

Пакистанська християнка-католичка Асія Бібі, засуджена на страту за законом про «богохульство», надіслала вітальний лист Папі Франциску. «Не знаю, як довго я ще витримаю. Живу тільки завдяки силі Ваших молитов», – написала вона.

Асія Бібі розповіла Святішому Отцеві, що цього року мала можливість відзначити Різдво у своїй камері в присутності чоловіка й дітей, яким дозволили її відвідати. Жінка поділилася зі Вселенським Архієреєм мрією – взяти участь у Євхаристії напередодні Різдва Христового в базиліці св. Петра. «Я довіряю Божому плану щодо мене і, можливо, в наступному році зможу здійснити мою мрію. Тепер хочу довіритися Божому милосердю, яке може все. Тільки Він може мене звільнити», – написала Бібі.

Жінка запевнила у своїй молитві за всіх, хто молиться за неї, піклується про її звільнення і

допомагає матеріально. «Я знаю, що Святіший Отець молиться за мене від усього серця. Це породжує віру в те, що одного дня моє звільнення стане можливим», – зазначила вона в листі до Папи.

Асія Бібі була заарештована в 2009 році відповідно до суперечливого й контroversійного пакистанського закону про «богохульство». Її звинуватили в «образливих висловлюваннях» щодо пророка Магомета. 11 листопада 2010 року суд штату Пенджаб засудив її на кару

смерті. Чоловік засудженої подав апеляцію, яка розглядається ще до сьогоднішнього дня. Протягом 27 місяців Асія Бібі перебувала в камері без вікон, і лише в червні 2013 року їй було переведено до звичайної в'язниці, де їй дозволили короткі прогулянки і побачення з родичами.

Переслідування Асії Бібі викликало великий резонанс у світі. Її звільнення домагаються багато політиків, громадські діячі та організації. Незабаром після оголошення вироку на захист Асії Бібі виступив і Папа Венедикт XVI. Він запевнив жінку та її близьких у своїй духовній близькості та молитві, щоб «якомога швидше їй було повернуто повну свободу». Звільнення Асії Бібі домагалися також губернатор пакистанського штату Пенджаб Сальман Тасер і міністр у справах релігійних меншин Шахбаз Бхатті. За цю свою діяльність обидва були вбиті релігійними екстремістами.

Кількість християн у світі за 100 років збільшилася майже в 4 рази

Кількість християн у світі з 1910 по 2010 роки збільшилася з 600 мільйонів до 2,2 мільярда, причому в Азії та Латинській Америці вона зростала значно швидше,

ніж у Європі, – повідомило 7 січня агентство KAI. Половину всіх християн складають католики. Дослідження провів американський центр «Pew Forum on Religion and Public Life».

У 1910 році дві третини християн жили в Європі, а нині європейські послідовники Христа складають лише чверть своїх одновірців у всьому світі. Ще одним регіоном, де частка християн скоротилася, стала колиска християнства – Близький Схід та Північна Африка: кількість християн тут оцінюється приблизно в 13 мільйонів. Це – менше 1% від

загальної кількості їх у світі і лише 4% від жителів цього регіону. А в найбільшій у світі ісламській країні – Індонезії – християн майже в два рази більше – 24 мільйони.

Половину всіх християн складають католики. Найбільша за кількістю католиків країна – Бразилія, де їх налічується 120 мільйонів.

Дослідники відзначають ще один цікавий феномен: в Нігерії зараз проживає близько 60 мільйонів протестантів. Це удвічі більше, ніж на батьківщині Реформації – в Німеччині, де протестантів – усього 29 мільйонів.

Понад 6,5 млн. осіб зустрілися з Папою Франциском у Ватикані за минулий рік.

Статистику щодо цього оприлюднила Префектура Папського дому. Підрахунки охоплюють період від безрезня, тобто з початку нинішнього понтифікату, до кінця 2013 року, і не беруть до уваги папських подій поза Ватиканом (наприклад, Всесвітнього дня молоді у Ріо-де-Жанейро).

З наданих даних випливає, що найбільше вірних взяло участь у полуденній молитві «Ангел Господній» із

Папою: загалом – понад 2 млн. 700 тис. осіб. На близько півмільйона менше (2.282.000) учасників було при папських літургійних церебраціях. Своєю чергою, понад 1 млн. 600 тис. людей побували на загальних та приватних аудієнціях (1.454.500 і 87.000). За статистикою, найбільш плідним у цьому сенсі місяцем для Папи Франциска був травень, коли його відвідали майже 1 млн. 120 тис. осіб.

Натомість директор Ватиканських музеїв професор Антоніо Паолуччі б'є на сполох: не-

Ватиканські зустрічі Папи в цифрах

ймовірна популярність особи Папи Франциска приваблює не тільки мільйони учасників його молитов та аудієнцій, але й викликає різке зростання відвідувачів Ватиканських музеїв. За 2013 рік їх було майже 5,5 млн. Директор Ватиканських музеїв вважає, що 2014 року кількість відвідувачів тільки зростатиме. Найбільшого напливу туристів він очікує на Великдень та канонізацію Івана Павла II та Івана XXIII.

За повідомленням

професора Паолуччі, цього року пріоритетом має стати вбезпечення Сикстинської каплиці. Праця над збереженням її розписів триває вже три роки. У травні дирекція матиме спеціальну апаратуру, яка очищуватиме повітря у каплиці та дбатиме про забезпечення постійного рівня вологості, мінімізуючи негативний вплив натовпів відвідувачів.

За матеріалами: Radio Watykańskie

Варто зазначити, що ініціатор згаданої вище петиції є учителем реального училища, і проти нього вже порушено кримінальну справу. Також розглядається питання про професійну придатність викладача. Як то кажуть – «демократія по-німецьки».

«Демократія» по-німецьки

Як повідомляє InoPressa, понад 61 тис. мешканців німецької землі Баден-Вюртемберг підписалися під онлайн-петицією проти появи в школах занять, на яких будуть більш детально розповідати про гомосексуалізм і про те, що не всі люди підпадають під стандартну схему «чоловік і жінка». Відповідний предмет, який називається «Схвалення різноманітності сексуальних відносин», вже затверджено коаліційним урядом федеральної землі, який складається із «зелених» та СДПН,

і повинен з'явитися в розкладі місцевих шкіл вже у 2015 році. На думку супротивників нового курсу, це нововведення спрямоване на «педагогічне, моральне та ідеологічне перевиховання учнів».

Навпаки, лідер місцевих «зелених» вважає, що школу необхідно зробити місцем різноманітності і толеранції. Прес-секретар фракції з питань освіти заявив, що їх «партія виступає за відкрите і толерантне суспільство», а згадана онлайн-петиція «пронизана духом нетерпимості».

Голова урядової коаліції, депутат кнесету Ярів Левін (партія «Лікуд») ініціює серію законопроектів, якими пропонується визнати арабів-християн окремою

групою і надати їм різні пільги, якими не володіють араби-мусульмани (варто зауважити, що на кінець 2013 року в Ізраїлі проживала 181 тисяча християн, 80 % яких ста-

Пільги для арабів-християн в Ізраїлі

новили араби). Відповідно до однієї з пропозицій Левіна, араби-християни зможуть означувати себе виключно як християни, і, таким чином, будуть виокремлені від арабів-мусульман.

«Це – історична ініціатива, і вона зближить євреїв із християнами», – цитує газета «Маарів» висловлювання керівника коаліції. За його задумом, араби-християни зможуть обіймати посади директорів урядових компаній, зможуть отримувати представни-

цтво в місцевих органах влади, а також матимуть пріоритет при прийомі на роботу. Однак, як повідомляє газета, на даний момент перспективи прийняття цих законопроектів виглядають примарними.

Законодавчі ініціативи Яріва Левіна виникли на тлі гострої реакції ізраїльських арабів-мусульман на пропозиції щодо передачі територій в окрузі Шарон палестинцям, в рамках обміну територіями.

В Бразилії мати простила вбивцю власного сина

Незвичайна подія, відеозапис якої широко розійшовся в іспано- та португаломовному інтернеті, відбулася нещодавно в поліцейській дільниці бразильського міста Жуан-Пессоа. Дізнавшись про те, що затримано убивцю її сина, Марія Найс прийшла до поліцейської дільниці і попросила про зустріч з убивцею власного сина, якого рік тому було убито пострілом упритул. Коли убивцю, на прізвище Аліссон да Сантос, вивели в коридор, жінка підійшла до нього і промовила: «Подивися на мене. Я прощаю тебе в ім'я Господа Ісуса Христа. Я – християнка, і я пробачила тебе».

Приголомшений Аліссон відвернувся, але Марія, зупинивши його, сказала: «Я ніколи не буду відвідувати тебе у в'язниці, бо мені забракне відваги, щоби піти туди». Узнявши його за підборіддя, вона продовжила: «Подивись на мене... Я буду молитися. Колись ти прийдеш до Бога і будеш молитися та служити Йому. Я не зневажаю тебе, Аліссоне. Я чекала цілий рік, щоби повідомити тобі це. Коли мені сказали, що це ти вбив мого сина, я не повірила і молилася за тебе. Я молюся за тебе, тому що ти – вбивця, адже ти вбив іншу людину».

Вона знову повернула до себе його лице і про-

мовила: «Подивись на мене... Мушу подивитися на тебе, оскільки ти вбив мого сина і не дав мені заглянути в його в очі перед смертю. Ти же знаєш, що Даніель, мій син, не був поганим хлопцем. Даніель був хорошою роботящою людиною...»

Цю подію зафіксували три знімальні групи, які прибули до цього відділку. «Господи, не покинь Аліссона, доторкнися до його душі, як Ти торкнувся моєї душі. Я дякую Господу!» – такими словами завершується відеозапис.

Мандруючи Інтернетом

БІЛЯ ФРАНЦУЗЬКОГО ХРАМУ В РИМІ ПРОГРИМІВ ВИБУХ

З моменту свого вступу на посаду президента Франції в травні 2012 року Франсуа Олланд уже чотири рази відвідував Рим, але при тому жодного разу не побував з візитом у Ватикані. І ось лише недавно Папа Франциск прийняв президента Франції Ф.Олланда під час приватної аудієнції.

А напередодні візиту глави П'ятої Республіки до Ватикану перед французьким храмом св. Іва Бретонського, що належить французькій католицькій єпархії, спрацював саморобний вибуховий пристрій. Внаслідок вибуху ніхто не постраждав, але пошкоджено п'ять автомобілів..

В ІЗРАЇЛІ ВИЯВЛЕНО ВІЗАНТІЙСЬКУ ЦЕРКВУ VI СТ.

На півдні Ізраїлю виявлено оздоблену пишною мозаїкою візантійську церкву VI століття. Залишки споруди були розкопані під час будівельних робіт в селищі Алума, що на північ від міста Кір'ят-Гат.

Доктор Даніель Варґа з Управління старожитностями Ізраїлю, який керує розкопками, розповів, що на долівці церкви розчищено барвисті мозаїки і написи грецькою мовою, в яких згадуються імена Ісуса та Марії. Державна влада вирішила зберегти цей древній об'єкт.

У БРИТАНІЇ ЗААРЕШТУВАЛИ ЧОЛОВІКА ЗА ВИСЛОВЛЮВАННЯ, ЩО ГОМОСЕКСУАЛІЗМ – ЦЕ ГРІХ

Тоні Міано був заарештований і допитаний через свої переконання, які він виголосив прилюдно, що гомосексуалізм є смертельним гріхом, повідомляє «The Telegraph». На підтвердження своїх слів він взяв уривок з тексту Біблії, де гомосексуалізм названо великим гріхом.

Офіцера поліції у відставці Тоні Міано зі США допитували протягом майже семи годин, він був змушений надати відбитки своїх пальців та зразки ДНК. До пенсії він працював на посаді заступника шерифа округу Лос-Анджелес, а заарештований був за спірним пунктом Закону про громадський порядок, який нещодавно скасували у Палаті лордів (верхній палаті британського парламенту).

ІСЛАМІЗМ У СІРІЇ РОБИТЬ БІЗНЕС НА КРОВІ УБИТИХ ХРИСТІЯН

У Сирії ісламісти продають до Саудівської Аравії кров християн, убитих за віру, по 100 тис. доларів за пляшку, стверджує сирійська черниця Хатун Доган. Доповідь, що містить дані незалежних досліджень, представлено у Відні в рамках заходів, присвячених Дню захисту прав людини, повідомляє InfoCatolica.

Черниця турецького походження Хатун Доган, родина якої переїхала до Німеччини, коли їй було ще 15 років, керує добродійним «Фондом сестри Хатун», відомим також як «Рука допомоги бідним», який провадить свою діяльність у 35 країнах світу.

Згідно з заявою Хатун Доган, один зі священників познайомив її з чоловіком, якого вона назвала «одним із тих убивць, які, переживши серйозні психологічні травми, стали християнами й облишили все, що робили раніше». Ця людина розповіла їй, що продаж крові убитих християн є «великим бізнесом». «За маленьку пляшку крові християн фанатики з Саудівської Аравії платять 100 тис. доларів», – цитує Доган свідчення і додає, що, «згідно з ісламським віруванням, коли вони (фанатики) омивають руки кров'ю жертви, то вважають, що беруть участь у жертвоприношенні перед аллахом».

Під час виступу, відео якого розміщене на YouTube, Доган також описала свої зустрічі з жертвами ісламізму, багато хто з яких повідомляє про випадки зґвалтування, вбивств, тортур і каліцтва. Черниця описує численні випадки зґвалтування сирійських жінок, з якими вона особисто розмовляла. Вона отримала свідчення 218 жінок, які були викрадені, зґвалтовані, а потім відпущені за викуп. Доган також заявила, що у неї є 174 відео з зафіксованими насильствами, тортурами і вбивствами, які вона отримала від членів родин жертв ісламістського переслідування.

СВЯТІСТЬ ЗЛОМ НЕ ОПОРОЧИТЬСЯ

Митрополит Ігор: «Хочу, щоб цей пам'ятник постав і був кожному українцеві дорогим»

Щоб означити конкретну людину, переважно застосовуємо поняття «особа». Але не до кожної людської особи застосуємо визначення «ПОСТАТЬ». І це є зрозуміло, адже постать – це щось величне, щось значне. Велич тієї чи іншої особи можна оцінити лише з відстані часу. Постать же презентує себе ще за життя, адже саме її життя, її гідність, її поведінка, її героїзм, її чесноти тощо дають відчуття величчя тієї чи іншої особи. В історії України і, зокрема, Української Греко-Католицької Церкви, такою постаттю є Великий Митрополит Андрей Шептицький.

Задля справедливості мусимо сказати, що постать Митрополита Шептицького має значення не лише для УГКЦ, оскільки Митрополит був зразком не лише для своїх вірних. Про це говорить Високопреосвященний Митрополит Ігор (Возняк): «Постать Митрополита

Андрея важлива не лише для греко-католиків. Шептицький вболівав і за православних; скажімо, коли на Холмщині палали церкви, то він подавав свій могутній голос, щоб це припинити. Він був людиною Церкви і нашого народу».

Про спорудження пам'ятника Митрополитові Шептицькому у Львові розмови точаться вже майже два десятки років, адже ухвалу щодо цього міські депутати затвердили ще на початку 90-х. Проте далі справа чомусь посувається досить мляво, незважаючи на те, що в останні три роки відбувається розробка проекту пам'ятника та погодження документів.

Мусимо зазначити, що цього року виповнюється 70 років з дня смерті Митрополита Андрея Шептицького, а наступного – Церква готується відзначити 150-річчя від дня його народження. Тому встановлення пам'ятника Служі Божому Андрею до цієї дати, а це – 26 липня 2015 року, – було би зна-

ковим. Саме тому Митрополит Ігор запросив до розмови зацікавлених людей і посадовців. Варто відзначити, що усі запрошені з цікавістю вислухали слова владики про те, що, серед іншого, готується ґрунтовна біографія Митрополита, ведеться активна підготовка беатифікаційного процесу, оскільки в Америці відбулося чудо оздоровлення за посередництвом Андрея Шептицького. Крім того, вже була презентована книга «365 днів із Великим Митрополитом. Роздуми на щодень». Можливо, до річниці буде написано якийсь музичний твір

– ораторію чи лібрето. Очевидно, що відзначення ювілею поширяться на цілу Україну.

До честі запрошених, майже всі позитивно сприйняли інформацію, що стосується самого проекту, місця розташування власне пам'ятника, схему фінансування робіт тощо. Мабуть, цьому посприяло «Звернення до Львівської міської ради» визначних громадян нашого міста, яке підписали понад двадцять осіб. У ньому говориться: «Громадськість Львова високо цінує ухвали та дії Львівської міської ради, що мають на меті промоцію Львова як міста,

відкритого для світу, та кроки, спрямовані на збереження історико-архітектурної спадщини Львова, особливо тієї частини історичної забудови (зокрема, Святоюрського ансамблю), що вже 15 років тому внесена ЮНЕСКО до списку об'єктів світової спадщини. У той же час громадськість Львова турбує те, що, незважаючи на завершення конкурсу щодо спорудження пам'ятника митрополитові Андрею Шептицькому на площі Св. Юра, проведення громадських слухань та остаточне рішення Курії Львівської Архиепархії Української Греко-Католицької Церкви про будівництво пам'ятника до 150-літнього ювілею митрополита Андрея за проектом архітекторів Михайла Федика та Ігоря Кузьмака за кошти Церкви та міської громади, Львівська міська рада не приймає відповідних ухвал. Для гідного вшанування 150-літнього ювілею визначного провідника українського народу митрополита Андрея Шептицького не тільки громадою Львова, але і світовою українською спільнотою, просимо прийняти рішення міської ради про спорудження пам'ятника митрополитові Андрею Шептицькому

та реконструкцію площі Св. Юра із терміном завершення робіт до липня 2015 року, для чого необхідно закласти відповідні кошти в бюджетах 2014 та 2015 рр.»

Події, котрі переживаємо сьогодні, є надзвичайними і особливими. Мабуть, до цих подій можемо достосувати слова нашого Спасителя, коли говорить: «Багато пророків і царів хотіли бачити, що ви бачите, і не бачили, і чути, що ви чуєте, і не чули» (Лк. 10,24). Саме так, ми переживаємо і спостерігаємо конвульсії від конання страшної імперії зла. Саме ця імперія люто ненавиділа Великого Митрополита і чинила надзвичайні заходи, щоб його Постать відійшла у забуття. Це, мабуть, тому, не змогла зламати цього великого Мужа. Зло боїться святості, але святість злом не опорочиться. Воно бажає помститися, але зазнає поразки. Віриться, що до ювілею таки постане на Святоюрській горі пам'ятник Великому Митрополитові і справдяться слова теперішнього митрополита Ігоря Возняка: «Хочу, щоб цей пам'ятник постав і був дорогим кожному українцеві». Для цього потрібно одне – до праці...

о. Іван ГАЛІМУРКА

Чи відбудеться Собор?

Патріарх Константинопольський Варфоломій закликав предстоятелів усіх Православних Церков світу підготуватися до Всеправославного Собору, який планується провести в 2015 році. Та чи відбудеться, нарешті, цей великий і довгоочікуваний релігійний форум, сьогодні з цілковитою певністю не скаже ніхто – дуже високі ставки. Адже передбачуваний собор ніби й називається «Всеправославним», все ж у ньому проглядається більше політики, аніж релігії. Як не дивно, одним із основних факторів його передбачуваного фіаско є українське питання, чи радше – православ'я в Україні.

Нагадаємо, що розмови про потребу проведення Всеправославного Собору розпочалися майже століття тому. Так, у травні-червні 1923 року в Константинополі відбувся «Всеправославний конгрес», серед прийнятих рішень котрого, зокрема, йдеться про виправлення юліанського календаря і про визначення святкування св. Пасхи «на підставі астрономічних обчислень», про умови, за яких Православна Церква брала б участь в обговоренні нового календаря, а також про скликання Всеправославного Собору. Як бачимо, ідея далеко не нова. Але чи довгоочікуваний Собор нарешті відбудеться – сказати важко. І перепон до його проведення достатньо.

А МОСКВА – ПРОТИ

На думку сьогоднішніх організаторів, Собор покликаний вирішити проблеми у світовому православ'ї, які накопились протягом більш, ніж тисячоліття. Зокрема, питання автокефалії, духовної опіки над діаспорою тощо. Собор також повинен засвідчити єдність усіх православних помісних Церков. Проте, підготовка Собору наштовхнулася на опір Російської Православної Церкви. Найгострішим питанням у стосунках двох Патріархатів є концепція першості в православному світі.

Так, нещодавно Московська патріархія оприлюднила до-

кумент під назвою «Позиція Московського патріархату стосовно питання першості у Вселенській Церкві», в якому відстоює позицію лише «почесної першості» Константинополя, як «першого серед рівних» престолів у православ'ї. У відповідь на сайті Константинопольського патріархату була оприлюднена стаття митрополита Елпидофороса, в якій той розкритикував позицію Москви, назвавши її «лише софістикою». Він також ствердив, що «вже не одне століття архієпископ Константинопольський є канонічним Первоієрархом Православної Церкви – після того, як було перервано євхаристійне спілкування з Римською Церквою».

УКРАЇНСЬКЕ ПИТАННЯ

Масла у вогонь підлило також питання української автокефалії: як відомо, Вселенський патріарх Константинопольський Варфоломій залишає за собою право впливати на вирішення проблеми, що виникла в Україні. Тут варто нагадати, що свого часу патріархи чотирьох найстарших Церков світу – Константинополя, Александрії, Антіохії і Єрусалиму, а також предстоитель Автокефальної Церкви Кіпру, – нагадали РПЦ, що Україна – не її територія, і закликали Російську Православну Церкву дотримуватися своєї канонічної території. Згідно з Томосом про автокефалію Православної Церкви, виданим у 1924 році в Польщі, Константинопольський Патріархат констатував, що ніколи законним чином не відмовлявся від своєї юрисдикції над Київською митрополією. А що

стосується всієї Московської патріархії та її канонічних кордонів, то Константинопольський Собор дотримується Томосу 1589 року, згідно з яким, територія нинішньої України не входить до складу Московського патріархату. Тоді ж патріарх Варфоломій оголосив про відтворення пентархії (нагадаємо, що пентархія – це система верховенства в християнській Церкві п'яти патріархів – Риму, Константинополя, Александрії, Антіохії та Єрусалиму). Як бачимо, про московський патріархат тут не згадується. І це, однозначно, стало для Москви і образою, і приниженням, адже Москва до такого ставлення до себе не звикла.

Крім того, варто нагадати, що розкол, який стався на початку 90-х років в українському православ'ї, до сьогодні залишається невирішеним. Філарет Денисенко, позбавлений Москвою сану і підданий анафемі за клятвопорушення, до

Предстоитель Української Православної Церкви Київського Патріархату Філарет

сьогодні залишається главою «неканонічного» Київського патріархату. У своєму погляді на проведення згаданого Собору Філарет, репрезентуючи думку Священного Синоду УПЦ КП, стверджує, що «вирішення питання про автокефалію, про спосіб її проголошення та визнання, неможливе без участі та врахування позиції Церков, які зараз претендують на визнання власної автокефалії (Української Православної Церкви Київського патріархату, Охридської Архієпископії (Македонської Православної Церкви), Чорногорської Православної Церкви та Православної Церкви в Америці), суперечить соборним традиціям Православної Церкви, самому Священному Писанню, яке закликає вислухати сторони, перш ніж виносити судження». Можемо розуміти, що визнання автокефалії вищеозна-

Фіто: Νίκος Μαγγίνας / megali-ekklisia.blogspot.gr

Патріарх Константинопольський Варфоломій

чених церковних номінацій ще більше поглибить розбіжності у світовому православ'ї, адже у цьому випадку доведеться перекроювати усі схеми не лише міжцерковних, а й міждержавних стосунків. Чи хтось на це сьогодні піде? Можна глибоко засумніватися...

А ЩО ІНШІ?

Крім уже названих причин, які ставлять під сумнів проведення цього Собору, існують ще й інші, менш глобальні перепони, котрі висловлюють високопоставлені православні ієрархи. Так, грецьке аґентство церковних новин «Ромфея» повідомляє про труднощі, з якими зіткнулася спроба Патріарха Варфоломія зібрати на Фанарі 9 березня, в Неділю Торжества Православ'я, інших предстоятелів помісних Православних Церков.

Протестуючи проти антиканонічних дій Єрусалимського патріархату в Катарі, до Стамбулу не прибуде Антіохійський патріарх Іоан Х. Через розбіжності з Єрусалимським патріархом Феофілом III на Фанарі, швидше за все, не прибуде й Румунський патріарх Даниїл. Патріархи Сербський Іриней та Болгарський Неофіт заявили, що відповідь щодо своєї присутності на Фанарі в Неділю Торжества Православ'я зможуть дати тільки в останній момент. З більшою упевненістю можна говорити тільки про участь патріархів Феофіла Єрусалимського і Феодора Александрійського, а також Архієпископів Хризостома Кіпрського, Ієроніма Елладського та Анастасія Албанського.

А рік тому предстоители Російської та Грузинської Православних Церков під час зустрічі в Москві дійшли до висновку, що скликати Всеправославний Собор безглуздо, поки не досягнуто згоди всіх помісних Церков щодо конфліктних питань. Під час останніх дискусій навколо необхідності скликати Всеправославний Собор митрополит Грузинської Православної Церкви Герасим, який очолює

Митрополит Грузинської Православної Церкви Герасим

постів, введення одруженого епископату і другошлюбності духовенства, а також – перехід на новий календарний стиль...

ЧЕКАТИ ЛИШИЛОСЯ НЕДОВГО...

Отож, як можемо зрозуміти, реалії скликання заанонсованого Всеправославного Собору далекі від реалізації, адже згоди всіх помісних Церков щодо конфліктних питань не досягнуто. Для того, щоб її досягнути, потрібен діалог. Задля такого діалогу Патріарх Варфоломій і запрошує усіх православних лідерів зібратися в Стамбулі в березні цього року. Але, як це неодноразово траплялося в церковній історії, особисті амбіції окремих осіб беруть верх, а церковні справи самі собою не вирішуються.

Якщо припустити, що цей Собор таки відбудеться, як кажуть, у неповному складі, то тоді не буде жодної надії на будь-яке майбутнє порозуміння у православному світі. Безперечно, це розуміють усі. Отож, чи хтось на таке погодиться? Чекати лишилося недовго...

Петро ЄВЧИН

Ми хочемо випробувати одне одного

«Тату, мамо, ми вирішили серйозно поставитися до питання нашого майбутнього сімейного співжиття і тому не будемо поспішати. Спочатку поживемо деякий час разом, подивимось, чи вдалим буде наше співжиття, чи підходимо ми один одному, а тоді вже... Нам потрібно все добре випробувати, подивитись, яким буде наше буденне сімейне життя, яким буде наше спілкування в сім'ї, щоби потім не нарікати все життя на те, що колись наспіх одружились», – подібні рації не раз можна почути в теперішніх сім'ях, де діти досягли статевої зрілості.

І тут нібито все логічно. Справді, а навіщо поспішати? Адже у сьогоднішньому світі стільки підробок і ошуканства! Розважливий чоловік спочатку випробовує товар, а потім уже його купує. Тест-драйв називається.

Так і тут: чимало молодих людей, перш ніж одружитися, намагаються спочатку «випробувати» одне одного у статевому житті. Практикують сім'ї «на пробу». Але при цьому кількість розлучень не зменшується. Навпаки, чим більше загальностатистичних випадків «випробування» один одного, тим більше розлучень. Можна навіть сказати, що чим більше людина намагається бути щасливою, тим нещаснішою вона стає. Це говорить про те, що дорога, якою прямує сучасне суспільство, не є правильною дорогою.

Дещо згодом почнеться новий тест-драйв. Усе – як у попередньому випадку, але в результаті виринає порівняння із досвідом, здобутим раніше. Спочатку постає переконання, що «тепер усе набагато краще», а згодом – що «великої різниці немає». У підсумку настає розчарування, але назад уже не вернешся. І так далі...

ЧОМУ ТАК? У ЧОМУ Ж ТОДІ ЩАСТЯ?

Спочатку про те, чому сьогодні така велика кількість розлучень і так мало щасливих людей. Більшість людей живе в комфортних умовах, не голодують, але почувають себе самотніми і нещасливими. Чому?

Тому, що люди не вміють любити. Уміють «займатися любов'ю», намагаються досягнути тут «вершини майстерності», але не вміють любити. Любити не означає стогоном імітувати вершину задоволення. Любити – це бажати добра тому, кого любиш, бажати добра за-

ради добра, заради своєї любові. Це – бути готовим на терпіння і навіть смерть заради того, кого любиш.

Бачимо, що сучасну молодь навчають зовсім іншого. З коліски її привчають до того, що терпіти – це погано, що терпіння треба оминати, що для людини найголовніше – це повна свобода і незалежність. Сьогодні одним із основних факторів, що формує світогляд молодої людини, є реклама. Вона безперервно нав'язує пропозицію: «Спробуй насолоду!!! Подивися на це!!! Відчуй інше!!!» І людина, яка не спробувала, не подивилася, не відчула – вважається неправильною. Через те з'являється бажання пробувати, дивитись і відчувати будь-якою ціною, навіть ціною страждань інших людей.

Розпуста, вільні статеві стосунки вже не раз практикувалися в історії людства і не раз люди переконувалися в неправильності такого життя. Досвід людства показав, що до одруження молоді люди повинні утримуватися від статевих стосунків. Спілкуватися, пізнавати один одного, вивчати внутрішній світ партнера – але без статевих зносин, бо такі відсувають на задній план як спілкування, так і морально-духовне пізнання одне одного.

На жаль, сьогодні пересічна зустріч двох людей зводиться лише до пошуків можливості задовольнити себе статево. Можемо розуміти, що й майбутнє шлюбне життя у таких людей теж буде обертатися навколо задоволення власного статевого потягу. І тут не будуть братися до уваги жодні обмеження, адже обмежувати себе не навчилися від малечку. Заради задоволення стануть допустимими і насильство

дитину... Краще спочатку випробувати дитину, а тоді вже визнавати її своєю...

Про випробування Батьківщиною не говоримо нічого – це загальноновживана і доволі болюча практика...

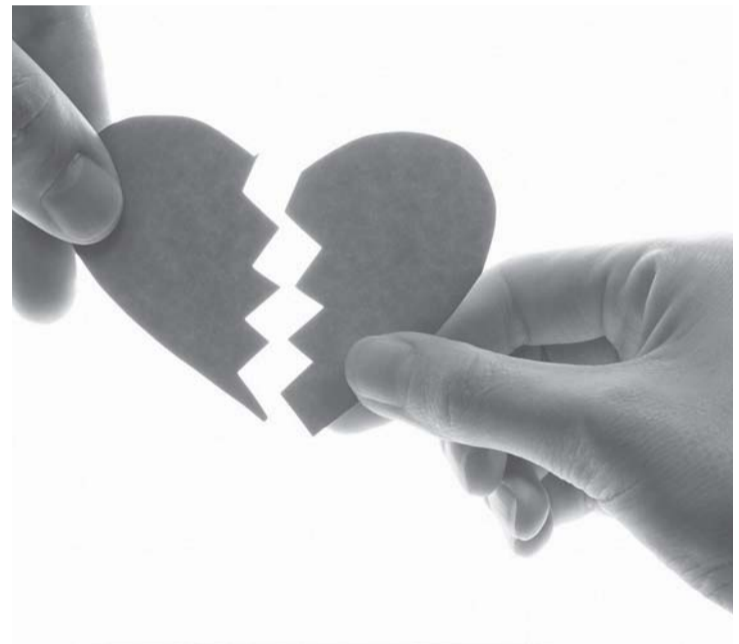
Ці слова написані для всіх молодих людей: як віруючих, так і невіруючих. Але якщо ви вважаєте себе віруючими, то читайте далі.

ДЕ ВИХІД?

В основі християнського вчення лежить наука про Божу любов. Бог, що являє собою досконалу єдність Святих Божих Осіб, котрі люблять себе безмежною любов'ю, вирішив поділитися цією любов'ю з людьми. Він створив для них цей чудовий світ, насадив для

голод і холод, зазнав переслідувань, терпів насмішки, прийняв бичування муки і смерть на хресті. Все переніс із покорю, без злоби і нарікань. Усе це Господь витерпів заради людини, адже Божою любов є безмежною, і людина у ній можна безмежно зростати.

Бог створив людей чоловіком і жінкою, давши їм можливість народжувати і виховувати дітей заради того, щоб вони навчалися любити. Але без Божого благословення цього досвідчити неможливо. Саме в часі уділення святого Таїнства Подружжя молода пара отримує його, і якщо подружжя живуть згідно з Божими Заповідями, то Господь і надалі буде їх

них райський сад, дав їм безсмертну душу, прикрасив своїм образом і подобою... У відповідь попросив дотримуватись одної-єдиної заповіді. Але людина, не послуховавши, зрадила Божу Любов.

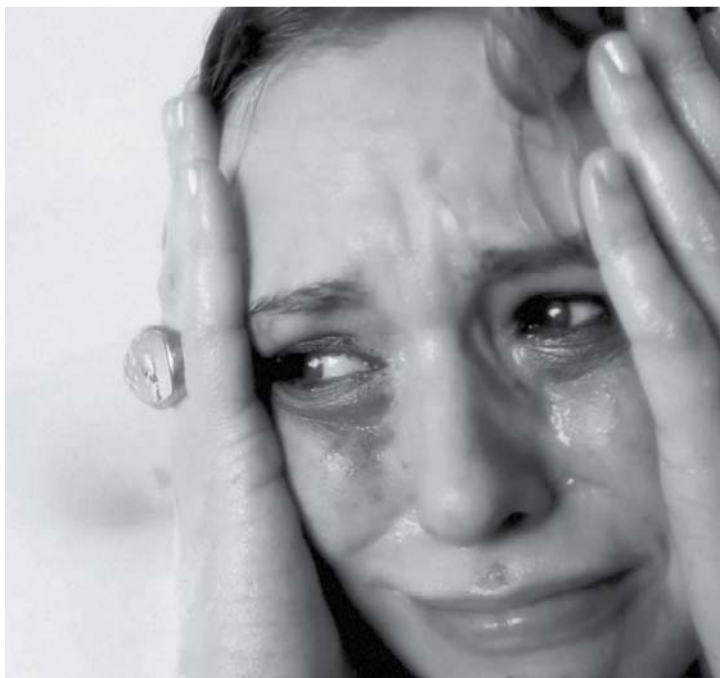
Однак Бог не зрадив людини і не перестав її любити. Він Сам зійшов на землю, щоб навчити нас любити по-справжньому. Був немичним немовлятком, терпів

благословляти. Отож, мусимо зрозуміти, що без Бога побудувати по-справжньому щасливе життя неможливо. Тут не допоможуть жодні тест-драйви.

І накінець пам'ятаймо про слова апостола Петра, котрий попереджує: «Будьте тверезі і чуйте! Противник ваш, диявол, ходить навколо вас, як лев ревучий, шукаючи, кого б пожерти» (1 Пт. 5, 8). Саме він, цей заздрісник і ненависник кожної людини, підкидає нам думки про передшлюбні випробування і нормальність статевого життя без шлюбу. Приймаючи ці диявольські намови, людина грішить і відвертається від Бога. Бо кожен гріх відсторонює людину від Божої любові і провадить у неволю диявола. Не розуміючи цього, люди тяжко грішать, а потім нарікають на життя і дивуються, чому воно не складається...

Висновок один: без Бога життя не може скластися. Бо тільки Бог може дати щастя і справжню любов.

о. Тарас ЖЕПЛИНСЬКИЙ

Хітон Спасителя

Місто Трір на річці Мозель (Trier an der Mosel) розташований на західному кордоні німецької землі Рейнланд-Пфальц. У довідковій літературі він виступає не тільки як найдавніше місто Німеччини, але й як найперше християнське місто на німецькій землі. Колись Трір мав у Західній Європі титул «святого міста».

Августа Треверорум – ось як спершу називався Трір, заснований, імовірно, самим імператором Августом ще 16 року до Різдва Христового. Після розділення Римської імперії на Східну і Західну, до 387 року Трір був столицею Західної Римської імперії, де від 306 до 316 року правив Константин Великий, який подарував християнам свободу віросповідання. Місто відвідувала мати імператора – рівноапостольна Олена, яка 326 року відшукала на Святій Землі численні святині, пов'язані з життям Ісуса Христа. Серед іншого, був нею віднайдений Його одяг – той самий Хітон.

За часів земного життя Спасителя хітон був дуже простого крою: довгий шмат тканини склали удвоє і шивали по краях. Нагорі залишали отвір для рук і робили проріз для голови. Цільноткане вбрання виготовляли на достатньо широкому станку, рукави робили коротшими чи довшими. Чоловіча сорочка, стягнена поясом, відзначалася стриманістю барв і могла бути коричневою, жовтою, чорною або смугастою. Якщо потрібна

була свобода руху, сорочку вкорочували, підтикаючи її краї під пояс, що звалося «підперезати бедра» і означало готовність до дії.

Про хітон Спасителя оповідається в Євангелії від Івана: «Тоді вояки, розіп'явши Ісуса, узяли Його одяг та й зробили чотири частини, по одній частині кожному воякові, і хітон. Та був хітон не пошитий, лише весь від верху тканий» (Ів. 19, 23).

За розпорядженням св. Олени, хітон було перевезено до Тіра. 326 року імператор Константин розпочав будівництво собору на честь Пресвятої Богородиці, куди спершу й помістили хітон Христа, який одразу ж притягнув до себе численних прочан. Константин розпорядився збудувати біля єпископської церкви більш величний храм для безцінної святині. Основою будівництва послужив дім, де зупинялася й жила рівноапостольна Олена. Частина її мощів (голова) і нині зберігається у крипті Трірського кафедрального собору св.

Петра, який будувався у кілька етапів, від 336 до 380 року, а потім від XI до XVI століття.

Трірський собор – це, певно, єдине унікальне свідчення давньої цивілізації та культури на німецькій землі. Будівлі – понад 1600 років. І головна унікальність собору в тому, що кожне століття привносило в його побудову щось нове. Недаремно саме про нього було сказано як про «єдність у різноманітності». Цей собор – символ «Церкви з живих каменів».

Сучасний собор своєю архітектурою та особливо різновисокими гострими баштами схожий на старовинний лицарський замок. Документи свідчать, що збереглася тільки четверта частина початкової соборної будівлі, яка колись уміщувала близько 12 тис. осіб.

Тут, у старовинних релікваріях, можна побачити кілька великих християнських святинь. Так, у вітарі зберігається хітон Господній, у ризниці – частина ланцюга, яким був скутий апостол Петро, сандалія і цвях св. Андрія Первозванного, а

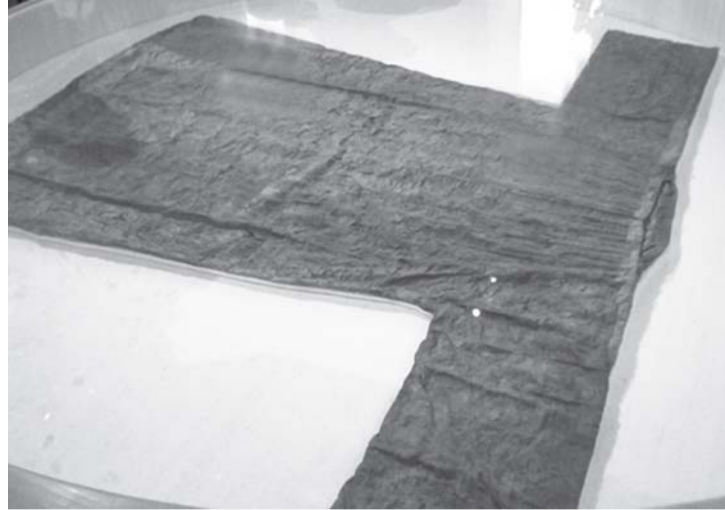
Християнські святині

також частки мощей святих і праведних батьків Богородиці – Йоакима й Анни.

Головну трірську святиню – хітон Христа – завжди старанно й таємничо переховували. 1196 року одяг Христа замурували у вітарі східного нефу, де він перебував кілька століть.

Існує кілька версій щодо того, коли вперше дістали з криївки і показали молільникам трірську святиню. Одна з них каже, що

цариця Олена передала хітон Господній до Тіра, його зусібач обшили у вигляді тканого ковчегу, а від 1975 року він зберігається у трьох вкладених один в один ковчехах – скляному, срібному і золотому. Але через довге і часто неправильне зберігання святиня зітліла, й на деякі особливо зітлілі ділянки нашито нові шматочки схожої тканини. Це ускладнює працю вчених, які встановлюють точ-

це відбулося 1512 року на наполегливе прохання імператора Максиміліана. У документах собору зазначено, що хітон виставляли для поклоніння у 1891, 1933 і 1959 роках.

Учені й фахівці, які вивчали хітон у різні роки, підтвердили його автентичність, зійшовшись на думці, що вік реліквії сягає I століття н. е. А одна експертиза показала, що на одязі знайдено той самий склад рослинного пилку, що й на Туринській плащаниці.

Незабаром після того, як

ний вік святині.

2012 року виповнилося 500 років відтоді, як імператор Максиміліан I уперше виставив реліквію для вшанування віруючим. Від 13 квітня по 13 травня 2012 року до цієї великої святині плинув нескінченний потік паломників. Наступна дата вносу хітона невідома. Його виносили на загальне поклоніння всього кілька разів за століття.

Ольга ЛЕХТОНЕН,
для CREDO

Чи є серед служителів Церкви масони?

В околицях Вашингтона є Масонський національний меморіал Джорджа Вашингтона, побудований у вигляді зруйнованої в 391 році Александрійської бібліотеки.

Думка Католицької Церкви про приналежність до масонства є однозначно негативною, а тому масоном не можна бути не тільки служителів Церкви, а й будь-якій віруючій людині. Хоча в Кодексі канонічного права немає згадки про це, але невдовзі після публікації Кодексу було оприлюднено документ Конгрегації віровчення (1983), в якому недвозначно підтверджується негативна оцінка Церкви щодо діяльності масонських асоціацій, оскільки їхні принципи завжди були несумісні із вченням Церкви, а, отже, належати до цих асоціацій заборонено.

«Віруючі, які належать до масонських організацій, – уточнює документ Конгрегації віровчення, – пере-

На питання відповідає російська служба Радіо Ватикан...

бувають у стані тяжкого гріха і не можуть приступати до Святого Причастя». Далі в документі йдеться, що жодна місцева церковна влада не має права поіншому сприймати масонські організації. Документ підписав кардинал Ратцінгер і схвалив Папа Іван Павло II, з волі якого цей документ і склали.

Конгрегація віровчення повинна була висловитися щодо цього питання тому, що останніми десятиліттями багато хто сумнівався в незмінності позиції Церкви стосовно масонства, а причиною стала саме відсутність у новому Кодексі канонічного права згадки про відлучення масонів від Церкви.

Насправді Церква засуджувала масонство вже неодноразово. Ось лише деякі з документів Учителства щодо цієї тематики: Апостольська конституція «In eminenti» Папи Климента XII (1738); Апостольська конституція Папи Пія VII «Ecclesiam a Jesu Christo» (1821); енцикліка «Mirari» Папи Григорія XVI (1832). Є ще кілька енциклік Папи Пія IX. Нарешті – енцикліка Папи Льва XIII «Humanum Genus» (1884), названа «Засудження філософського релятивізму і моралі масонства». У цьому документі Папа зазначає, що в його епоху масонство «поширилося з неймовірною швидкістю і, проклавши собі зухвалість та обманом шлях у всі цивільні сфери, знайшло таку силу, ніби воно панує над державами». Головну мету масонів Папа Лев XIII визначає так: «Зруйнувати доценту весь релігійний та громадський порядок, створений християнством, і створити свій порядок, надавши йому ім'я і підставу натуралізму».

Папа уточнює, що під масонством слід розуміти численні близькі йому за духом товариства, які про-

пагують абсолютну незалежність і владу людської природи й людського розуму, заперечуючи Божественне Одкровення. Тут Лев XIII додає, що серед масонів є й такі, хто не заперечує Бога, а, подібно до пантеїстів, лише спотворює уявлення про Бога. Автор енцикліки приписує масонству «спрагу помсти, яка палає в серці Сатани проти Ісуса Христа».

Підтверджуючи думки своїх попередників, Папа Лев XIII пише: «Кому дороге католицьке віросповідання і власне спасіння, хай не має ілюзії, що може зі спокійною совістю записатися – з якої б то не було причини – в масонську секту. Ніхто хай не обманюється показною порядністю: бо декому може здатися, ніби масони не нав'язують нічого, що суперечило б вірі й моральності. Але оскільки мета і природа таких сект є по суті своїй підступною, – неприпустимо ні згадувати про них, ні сприяти їм жодним чином».

Католицький Оглядач

Ще один крок до скарбів царя Соломона

Останнім часом про скарби царя Соломона говорилося доволі багато. І ось – удача: археологи зуміли відшукати в надрах землі артефакти цього знаменитого біблійного персонажа. На жаль, ейфорія швидко припинилася, адже проблем у цьому питанні предостатньо. Скажімо, щоби розшифрувати ці записи, необхідно багато сил і ресурсів, не кажучи вже про час.

Правда, деякі моменти у знайдених «манускриптах», якщо їх можна так назвати, усе ж встигли потрапити до рук досвідченого британського перекладача Джеймса Давіла з англійського університету Святого Ендрю. І ось що уже вдалося довідатися Джеймсові зі знайденого матеріалу: в посланнях Соломона мова йде про якісь 77 золотих табличок, які зберігалися в Едемському саду. Вони були захистом та опорою саду і були схожі на промені сонця, що заливали Едем своїм сяйвом.

Далі мова йде про сорок шість тисяч каменів, які дорівнювали кількості перлів у саду. Крім цього, в писанні перераховується незліченна кількість царських та інших пишних шат тощо.

До того ж, як стверджує Джеймс, подекуди проглядаються натяки, що інші скарби Соломона розкидані по всьому світі, на різних куточках планети. Але де саме їх шукати – про це не повідомляється ні слова. Є припущення, що багато що з того, що належало цареві, заховано десь на території сучасного Ізраїлю і в його околицях, де і у свій час перебували поселення стародавнього Вавилону.

Тут варто додати, що нещодавно на римській віллі, яку також відшукали археологи на території Єрусалиму, було виявлено текст стародавнього прокляття. Магічне заклинання написане на олов'яній табличці, вік якої сягає 1700 років.

Ця вілла розташована в районі, відомому археологам як Місто Давида. Місто Давида було заселене майже 6000 років тому, і саме на його території були виявлені одні з найстаріших і найважливіших артефактів в історії Ізраїлю. А знайдене стародавнє прокляття відноситься до часу, коли Єрусалим знаходився під владою римлян. На пластині прочитується написаний по-грецьки текст. У ньому жінка якогось Кирила проклинає чоловіка на ім'я Ієніс: «Удар, удар молотка, цвяхом в очі, в язик Ієніса». Археологи кажуть, що прокляття здійснено професійним магом, який використовував у якості магічних інструментів молоток та цвяхи, щоби контролювати волю жертви. Не виключено, що подібні маніпуляції могли використовуватись і при переховуванні згаданих скарбів, адже на сьогодні зовсім нічого не відомо про персонажів, які можуть бути причетними до їх переховування, і хто власне був у цьому зацікавлений.

Видається, що саме в цьому напрямку будуть рухатися дослідники найближчим часом. Адже, якщо скласти воєдино всі ті предмети і послання, які залишив по собі цар Соломон, людство зможе розгадати й відкрити таємниці існування світу і виникнення його буття. Головною метою археологів є віднайдення «ковчега Завіту» – найбільшої святині, у якій, за Писанням, зберігалися скрижалі з 10-ма Заповідями Божими.

Наталія ХРУЩ

Страшна війна проти християнства

У 2009 році відомий ватиканський аналітик Джон Аллен зустрівся з кардиналом Тімоті Доланом, і під час цієї зустрічі прелат висловив думку, що християнам потрібно провести серйозну роботу, яка б розповіла про історію гонінь на християнство. Варто зазначити, що проблемою переслідування християн Аллен зацікавився ще раніше, під час поїздки до України в 2001 році, коли Папа Іван Павло II був тут з візитом. «Я зрозумів, – зазначає аналітик, – що мучеництво є дуже характерним явищем у сучасному християнстві. Як і багато католиків, я вважав, що мучеництво – це характерна риса ранніх століть Церкви, коли перші християни страждали за часів Нерона і Діоклетіана. У міру того, як я, подорожуючи по світі, зустрічав жертв переслідувань християн, я почав розуміти рівень і серйозність цієї проблеми». Так постав задум написати книжку на цю тематику.

«Світова війна проти християн» – так називається книжка цього автора, яка нещодавно побачила свого читача. Коментувати зміст цієї книжки немає сенсу, адже її назва говорить сама за себе. Письменник особисто висловлює основну мету своєї праці – «перервати замовчування фактів про переслідування християн... і відкрити це всьому світові». Аллен, зокрема, зазначає, що в першому десятилітті XXI століття щорічно було вбито 100 тис. християн, тобто кожної години – 11 нових жертв. Підкреслюючи, що «це буквально війна проти християн у глобальному масштабі» за участю прямого фізичного насильства, переслідувань і тюремних ув'язнень, журналіст у своїй книзі відновлює хроніки гонінь на християн в Африці, Азії, Латинській Америці, на Близькому Сході та Східній Європі.

Інший захисник християн, італійський соціолог Массімо Інтровіньє, говорить, що щонайменше 70 тис. християн було вбито за віру в 2013 році. Це ніби менше,

Сирія-2013: християни, вбиті за віру

ніж було у попередньому, 2012 році, коли, згідно зі статистикою, за віру було вбито 100 тис. християн. Однак нинішня ситуація не стала менш драматичною.

Переслідування християн в Африці зараз не включені до статистичних даних, оскільки тут головним мотивом переслідування є радше приналежність до етнічної групи, а не релігійної громади. Суперечливі дані з африканського континенту потребують додаткових досліджень. Зокрема, необхідно відповісти на питання: вбиті в Конго і Південному Судані християни є жертвами переслідувань за віру чи ні? Відомий статистик Тод Джонсон відповідає на це питання ствердно; Массімо Інтровіньє, однак, поки що не включив до звіту дані по Африці.

Доповідь уряду США щодо глобальної ситуації зі свободою віросповідання відзначає в числі найбільш злісних порушників такі країни як Бірма, Китай, Еритрея, Іран, Північна Корея, Саудівська Аравія, Судан та Узбекистан.

Інтровіньє вважає, що у найнебезпечніших для християн країнах в останні роки нічого не покращилося: «На мою думку, найгіршим місцем залишається Північна Корея. Причина в тому, що християн тут убивають доволі часто, але завжди з обвинуваченням у тому, що вони – християни».

Вкрай складно мається справа зі співіснуванням релігійних громад в таких країнах, як Нігерія, де, незважаючи на те, що уряд

Антихристиянські виступи у Пакистані

докладає серйозних зусиль для поліпшення ситуації, це не приносить потрібних плодів.

Массімо Інтровіньє згадав також про переслідування християн у західному світі, де певні сили хочуть витіснити релігію з суспільної сфери у приватну.

Основний вектор агресії, безсумнівно, скеровується на священників та їхніх помічників. Як повідомляє інформаційне агентство «Fides», протягом 2013 року у світі було вбито 19 священників, одну монахиню і двох мирян, які займалися душпастирським служінням. Ця цифра майже вдвічі більша за дані 2012 року, коли було вбито 13 пастирів та їхніх соратників.

Як і раніше, найнебезпечнішим континентом є Латинська Америка, де за минулий рік було вбито 15 священників: 7 – у Колумбії, 4 – в Мексиці, по одному – в Бразилії, Венесуелі, Панамі й Гаїті. В Африці одного священника вбито у Танзанії, одну монахиню – на Мадагаскарі та одну мирянку – в Нігерії. На азіатському континенті загинули: один священник – в Індії, один – у Сирії та один мирянин – на Філіппінах. У Європі за 2013 рік було скоєно одне вбивство священника. Тут відзначилася Італія.

Якщо подивитися на проблему очима пересічної людини, то серце наповнює і жаль, і смуток, і співчуття, і інколи, навіть зневіра. Та такий погляд, однозначно, позбавлений глибини. Духовна людина повинна бачити речі іншими, духовними очима. Сьогодні, як і завжди, живими та актуальними залишаються слова Тертуліана: «Кров мучеників є насінням нових християн». Безсумнівно, для кожної людини земне життя є дорогим, але для християнина остаточною метою є Небесне Царство. У цій війні спрацьовує правило парадоксу: виграв той, хто програв. Саме так, як і наш Спаситель: стався розп'ятий і «смертю смерть подолав». Після смерті наступає Воскресіння...

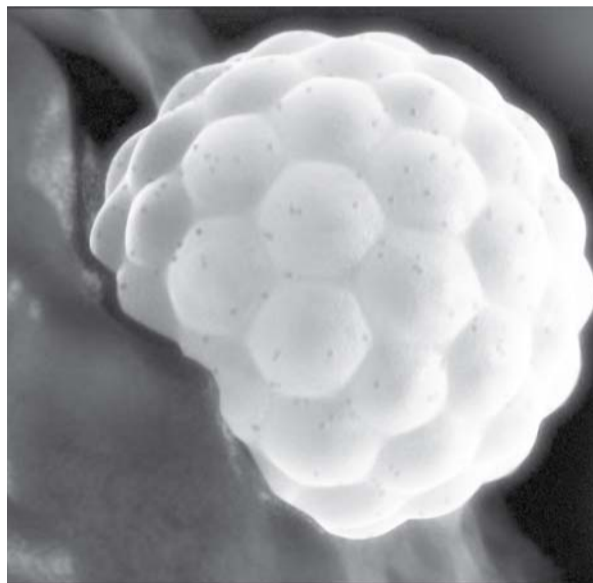
Богдан ЯРОВИЙ

«СКРОМНИЙ» ВБИВЦЯ

ВНУТРІШНЬОМАТКОВА СПІРАЛЬ РОБИТЬ АБОРТ!

Багато хто вважає, що внутрішньоматкова спіраль (ВМС) – це протизаплідний засіб, і, до кінця не з'ясувавши принципу дії, її використовують. При прийнятті рішень ознайомтеся з деякими фактами про ВМС – для того, щоб уникнути великої помилки, як з християнської точки зору, так і зі сторони людських цінностей, бо ВМС – це насамперед аборт, а аборт – це вбивство.

Закріплення зародка у слизовій оболонці матки
Фото eurolab.u

ВМС – ЩО ЦЕ?

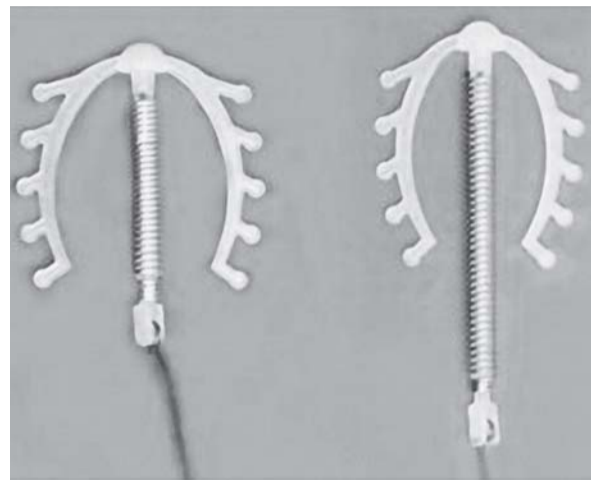
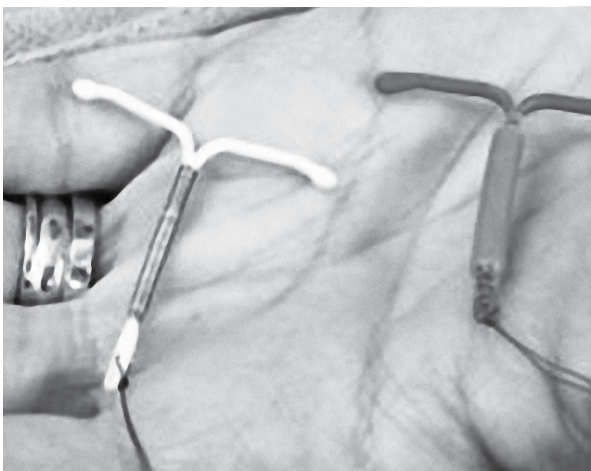
Внутрішньоматкова спіраль (ВМС) – це чужорідне тіло, яке виготовляється в основному з відносно інертного пластика (поліетилену), яке вводиться в матку жінки, щоб уникнути вагітності. Деякі більш сучасні спіралі містять у собі хімічні реактиви, як ото прогестерон або мідь, які, вивільняючись потроху, сприяють місцеву дію, збільшуючи ефективність спіралі.

ЯК ДІЄ ВМС?

ВМС робить мало або зовсім нічого для того, щоби запобігти пересуванню сперми або щоби запобігти заплідненню (зачаттю). Ефект уникнення вагітності досягається головним чином за рахунок того, що ВМС заважає імплантації зачатой дитини в слизову оболонку матки (ендометрій) і, отже, діє як абортивний засіб. Саме в ендометрій зачата яйцеклітина близько тижневого терміну намагається проникнути як у джерело живлення, необхідне для подальшого розвитку. ВМС виконує функцію регулювання народжуваності в якості раннього абортивного засобу, коли зачаття вже відбулося. Тому неправомірно називати таку дію «протизаплідною». У числі механізмів дії ВМС є також маткове скорочення, хронічна інфекція і вироблення антитіл, які буквально знищують нове життя.

ЩО Є АБОРТИВНИМ ЗАСОБОМ?

Абортивним є будь-який засіб, який викликає передчасне припинення вагітності, перешкоджаючи розвитку вже зачатой дитини в матці матері. Департамент охорони здоров'я, освіти та соціального забезпечення США дав таке визначення абарту: «Всі заходи, що зменшують життєздатність зиготи (заплідненої яйцеклітини) в будь-який час від моменту запліднення до завершення пологової діяльності являють собою, в прямому сенсі, дії, що викликають аборт».

ЧИ ВИКЛИКАЄ ВМС АБОРТИВНИЙ ЕФЕКТ ІНШОГО РОДУ?

Так. «Від 12 до 44% у жінок, що носять внутрішньоматкову спіраль, трапляється недиагностована вагітність», – такий результат дослідження, проведеного доктором Марку Сеппала з університетської стаціонарної лікарні міста Гельсінкі. В результаті у 18 досліджуваних пацієнок з ВМС було виявлено 28,6% вагітностей, при яких відбувся мимовільний викидень, а ще 8,4% вагітностей були позаматковими або трубними, які вимагали хірургічного втручання. Таким чином, ВМС викликає 37% «врат ембріона» (викиднів).

ЧИ МОЖУТЬ ВМС ПОЗНАЧИТИСЯ НА ЗДОРОВ'І ЖІНКИ?

Так. ВМС може стати причиною серйозних ускладнень, включно з кровотечами, запаленням тазових органів, розривом матки. Також вона може викликати безпліддя. У деяких випадках може знадобитися серйозне хірургічне втручання, а іноді навіть виникає загроза летального результату. В інструкції від виробника до ВМС для пацієнок міститься список побічних реакцій з 31-го пункту.

ОТЖЕ:

- які б неясності не існували щодо її фактичної дії, безумовно можна сказати, що ВМС виконує функцію регулювання народжуваності в якості раннього абортивного засобу, коли зачаття вже відбулося. Неправомірно називати таку дію «протизаплідною»;

- жінка, якій небайду життя її ненародженої дитини, не вибере ВМС як засіб планування сім'ї;

- з християнської точки зору використання ВМС це – порушення шостої Божої заповіді «Не вбий»;

- ВМС становить серйозну небезпеку для здоров'я самої жінки та її дітородної здатності в майбутньому.

Андрій ПІСКУР, лікар

Як гінеколог приймав жінку...

Стурбована жінка прийшла до гінеколога і каже:
– Лікарю, у мене – серйозна проблема, я – у відчаї, мені потрібна ваша допомога! Моїй дитині ще немає року, а я – знову вагітна. Я не хочу, щоби мої діти були майже одного віку.

Лікар питає її:

– Добре, а що ви від мене хочете?

– Я хочу, щоби ви перервали мою вагітність. Я розраховую на вашу допомогу.

Лікар трохи подумав і після недовгої мовчанки каже:

– Думаю, у мене є для вас рішення трохи краще. І, до того ж – більш безпечне для вас.

Вона посміхнулася, вирішивши, що лікар згоден виконати її вимогу.

Та лікар продовжив:

– Я пропоную ось що: для того, щоби вам не піклуватися відразу про двох дітей, давайте уб'ємо ту дитину, яка у вас уже є. В такому випадку ви могли би трохи відпочити, поки не народиться друга. Адже якщо ми збираємося вбити одну дитину, то немає різниці, котру із них. А ви не ризикуватимете своїм здоров'ям, вдаючися до абарту.

Жінка з жахом вигукнула:

– Ні, що ви! Який жах! Вбити дитину – це ж злочин!

– Згоден, – каже лікар. – Але ви, по-моєму, були готові йти на це, і я подумав, що моя пропозиція була би кращим рішенням.

Доктор посміхнувся, розуміючи, що досяг своєї мети. Він переконав молоду маму, що немає різниці між вбивством народженої дитини і тієї, яка ще перебуває у лоні матері. Злочин – один і той же!

Сергій ГУЛА

КИЇВСЬКА ЦЕРКВА ВІЗАНТІЙСЬКОГО (СХІДНОГО) ОБРЯДУ

(Продовження,

початок у попередніх числах газети «Мета»)

Занепад національної освіти і, відповідно, Української Православної Церкви (УПЦ), моральний стан її духовенства, поєднані з браком освіти та неучтв, не давали можливості протистояти антиукраїнському наступу Польщі. Що робити далі в умовах бездержавності України і безправ'я його народу? Князь Острозький заснував Острозьку Академію – вищий навчальний заклад, щоб мати освічених людей, зокрема, священників. Духовенство зрозуміло, що виходом з цього положення може бути повернення в лоно материнської Церкви, яка була за князювання Володимира Великого і Ярослава Мудрого – ЄВХАЦ. Подальші події лише пришвидшили реалізацію цієї ідеї.

У червні 1588 року Константинопольський патріарх Єремія II повертається з чотирирічного заслання на острові Ражоському і вирушає до Смоленська, а далі – до Москви, де 26 січня 1589 року на Московському церковному Синоді під тиском князя Федора вимушено підписується від визнання Московського патріархату. В липні цього ж року їде до Польсько-Литовського королівства, щоб підпорядкувати собі Київську митрополію і навести там свої порядки. Він без церковного Собору усуває з кафедри митрополита Онисифора Дівочку, що є порушенням канонів (церковних законів), і ставить на його місце Михайла Рогозу як «митрополита Києво-Галицького і всієї Русі», а також призначає Луцьким єпископом Кирила Терлецького, проголошуючи його своїм екзархом (раніше ця функція належала митрополиту). Одночасно патріарх підтримує Ставропігійські братства в суперечці і на противагу єпископам (чого не має ні в греків, ні в московитів-москалів), наділяючи їх правами контролю над єпископами і митрополитом. Отож, для Української Церкви нависла величезна небезпека внаслідок орієнтації східних патріархів на Москву, царі якої їх тепло вітали, допомагали, щедро винагороджували і використовували. Ці візити відбувалися через Польське королівство, що давало змогу контактувати з Українською Церквою і при цьому виконувати «доручення», шпигунство як російського (московського) царя, так і турецького султана. А найголовніша загроза йшла тепер уже від Московського патріархату – той розпочав спроби позбавити Київську митрополію автономії і приєднати її до Москви.

Руйнація внутрішньої організації Київської митрополії, недовіра до її єпископату та загроза з півночі були вагомими чинниками, що прискорили повернення Києва до ЄВХАЦ з центром у Римі. Водночас Апостольська Церква зрозуміла, що після завоювання Царгороду турками та невдачі Флорентійської унії відновлення загальної «унії» всіх Східних Церков одночасно стало неможливим. Ось чому Рим прагнув поступового об'єднання з окремими Церквами Сходу, зокрема, Київською, яка не зреклася Флорентійської унії.

(Далі – на 15 стор.)

ЯК ПОВОДИТИСЯ У ХРАМІ

Обрядові питання

Знайти відповідь на запитання такого змісту допоможе доктор богословії п. Тарас ШМАНЬКО, автор книжки «Як поводитися у храмі». Сьогодні продовжуємо її публікацію. (Початок у газеті «Мета» № 95/6 за червень 2013 р.)

БЕЗ ПОКЛОНІВ ХРЕСТИМОСЬ:

- на Утрені, Всенічній у середині Шестисалмія на «Алилуя» (три рази);
- при виголошенні слів «Силою Чесного і Животворящого Хреста...»;
- на початку читання Святих Писань (Апостола [якщо є звичай хреститись], Євангелій, старозавітніх читань [паремій]);
- при відпустах на словах: «Христос, істинний Бог наш...», «...святих, що їх пам'ять світло звершуємо».

З ПОЯСНИМ ПОКЛОНОМ ХРЕСТИМОСЬ:

- при вході і виході з храму (тричі);
- переходячи храм навпроти іконостасу;
- перед початком кожного богослуження (тричі);
- на ектениях після кожного прошення, на словах «Господи, помилуй» чи «Подай, Господи» (якщо є звичай хреститись);
- при виголошенні прослави Пресвятії Тройці;
- при виголошенні слів «Прийміть, їжте...», «Пийте з неї всі...», «Твоє від Твоїх...» та «Святеє святим»;
- тоді, коли священнослужитель виголошує молитви зі словами: «...голови ваші Господеві приклоніть», «...поклонімся», «...припадім» і т.п.;
- при словах «Алилуя», «Святий Боже...» і після слів «Слава Тобі, Христе Боже, уповання наше...»;
- на початку великого славослов'я («Слава во вишніх Богу...»), після слів «Слава Тобі, що показав нам світло», «Сподоби, Господи...», після співу першої половини «Михерувимів...»;
- після читання Євангелія під час співу «Слава Тобі, Господи, слава Тобі».

Усі ці приклади вживання хресного знамення у деяких регіонах можуть бути відмінними, оскільки щодо цього немає єдиних церковних приписів.

КОЛІНОПРИКЛОНЕННЯ

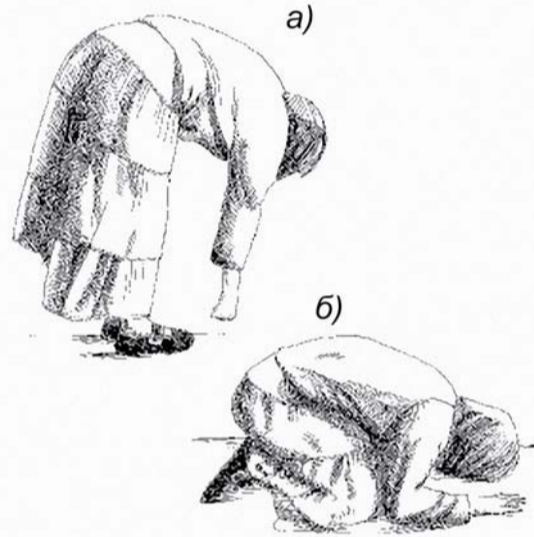
Постава навколішки означає покаяння, прохання прощення, тому не клякають у суботу, в неділю та в празники, коли радість перебування з воскреслим Спасителем несумісна з постом і покаянням. Хоч у нашому обряді не прийнято на спільному богослуженні ставати на коліна (за винятком кількох випадків), однак існує традиція клякати у певні моменти Літургії. Це допускається у будні дні. Тоді клякають після виголошення: «Благодарім Гос-

пода...» і до «Тебе оспівуєм». У неділю, дванадесять празники, від Різдва до Богоявлення та в пасхальний період (до П'ятдесятниці) коліноприклонення не практикують.

У деяких парафіях побутують інші звичаї щодо коліноприклоніння, які не у всьому відповідають викладеному тут.

ЦІЛУВАННЯ ІКОН ТА ІНШИХ СВЯТОЦІВ

До ікон та інших святоців прикладаємося (цілуємо) або до початку богослуження, або після його закінчення. Пам'ятаймо, що неприпустимо прикладатися до святоців із

Поклони:

а) поясний поклін; б) земний поклін.

нафарбованими вустами. Зображення на іконах цілуємо не в лики (обличчя), а в руки, плащаницю цілуємо в зображенні на ній Христові рани. Підходячи до цілування святоців, бажано залишити (під чийсь наглядом) парасолі, торбини тощо. Перед тим, як приклястися до ікони, роблять два поясних поклони і з хресним знаменням, а опісля – один, також із хресним знаменням. Якщо ми підходимо до священника чи єпископа, який благословляє чи помазує освяченим елеєм (мирує), то третій поклін робимо після приймання благословення чи помазання.

СВЯТІ ТАЇНСТВА

У цьому розділі зібрано питання, що стосуються таїнств хрищення, миропомазання, причастя (новоохрищення), подружжя, сповіді, елеопомазання та рукоположення (священства). Таїнство Євхаристії розглянемо додатково у розділі, що стосуватиметься Божественної Літургії.

Перед тим, як приймати таїнства чи брати у них участь, корисно дізнатися, що вони означають і як свідомо до них приступати.

Святі таїнства називають видимими знаками невидимої Божої благодаті. В нашому обряді існує багато звичаїв,

пов'язаних із звершенням того чистого таїнства, тому далі подаємо питання і відповіді на них, які допоможуть у розумінні окремих таїнств та обрядів, пов'язаних із ними.

ХРИЩЕННЯ, МИРОПОМАЗАННЯ ТА ПРИЧАСТЯ НОВООХРИЩЕНИХ

«У хрищенні людина через обмивання природною водою з призиванням імені Бога Отця, і Сина, і Святого Духа звільняється від гріха, відроджується до нового життя, зодягається в Христа і стає членом Церкви, яка є Його Тілом».

У нашому обряді прийнято уділяти одночасно всі три таїнства християнської ініціації (втаємничення), тобто хрищення, миропомазання і Євхаристію. Це пов'язано з традицією первісної Церкви, згідно з якою, тих, хто мав намір охриститися (оглашених), поступово впроваджували у правди християнської віри. Таке впровадження супроводжувалося звершенням відповідних таїнств. У Катехизмі Католицької Церкви читаємо: «Народжені до нового життя через хрищення, вірні зміцнені таїнством миропомазання й отримують у Євхаристії Хліб вічного життя». Таїнства хрищення і миропомазання в нашому обряді звершуються під час одного богослуження.

• Хто може охристити?
Хрищення зазвичай уділяє священник-парох або, за дозволом пароха, інший священник. За особливих обставин дозволено охристити диякону, монахові або іншому вірному, християнинові, який знає спосіб хрищення. У крайньому випадку це можуть вчинити й батьки.

• З якого віку можна/потрібно охрищувати дітей?
Традиційно дітей охрищують якомога швидше після народження. У церковних законах з цього приводу сказано: «Батьки зобов'язані охристити дитину якнайскоріше, відповідно до законного звичаю». В давнину це пов'язували з тим, що новонароджений, позбавлений елементарної медичної опіки, міг померти неоохрищеним. Тому церковний устав приписує охрищувати недужих немовлят одразу після народження. Сьогодні також немає підстав відкладати цю подію на пізніше.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

БОЖЕСТВЕННА ЛІТУРГІЯ У ЖИТТІ МІРЯНИНА

ЧИТАННЯ ЄВАНГЕЛІЯ

Коли виконується алілуарій, священник стає перед престолом, бере кадильницю, наспіває в неї ладан і кадить так само, як і на завершенні Проскомидії. Це кадіння храму і людей перед читанням Євангелія символізує благодать Святого Духа, яка дається всьому світу через Євангеліє.

Під час кадіння священник зі схиленою головою промовляє «молитву перед Євангелієм», у якій просить Господа Бога, щоб Він просвітив наші думки, щоб ми зрозуміли те Святе Євангеліє і навчилися жити так, як воно повчає. Закінчивши цю молитву, священник проголошує: «Премудрість! прості, вислухаймо Святого Євангелія», а також «Мир всім», на що віряни відповідають: «І духові Твоєму».

Далі священник проголошує ім'я євангеліста Слова Божого, що буде читатися – «від Луки, (Матфея, Марка, Іоанна) читання». Віряни на це відповідають співом: «Слава Тобі, Господи, слава Тобі». Після цього священник словами «Будьмо уважні!» закликає вірян у храмі зосередитись і читає уривок з Євангелія (слухати це читання також треба дуже уважно, щоб зрозуміти зміст прочитаного).

Після завершення читання Євангелія віряни співають: «Слава Тобі, Господи, слава Тобі». Священник цілує Євангеліє, згортає його, ставить на престол і проголошує (у неділю та в свято – обов'язково) проповідь, в якій пояснює зміст та значення прочитаних уривків зі священних книг.

Слова «Слава Тобі Господи, слава Тобі», які віряни співають перед початком і після закінчення читання Євангелія – це слова подяки Господу за те, що Він дав нам змогу слухати Свою благу вість щодо нашого спасіння і життя вічного.

ЕКТЕНІЯ

УСИЛЬНОГО БЛАГАННЯ

Словами: «Промовмо всі з усієї душі і з усієї мислі нашої промовмо» священник закликає вірян щиро, від чистого серця помолитися Господу Богу. Так розпочинається екктенія усильного благання (її ще називають сугубою або усердною, тому що ми звертаємося до Бога з великою покорю у серці). У цій екктенії ми просимо у Бога вислухати наше усильне моління та допомогти нам в різних обставинах життя нашого земного. Молимося за церковну ієрархію, отців наших духовних, служителів храму цього та за усіх вірян нашої Христової Церкви. Під час цієї екктенії священник поіменно згадує також тих людей, за здоров'я яких ми молимося під час цього богослужіння відповідно до попередньо поданих вірянами записок. Якщо Літургія звершується за Боже сприяння у якійсь розпочатій справі, або щоб Бог відвернув якусь біду – то ці прохання додаються саме у цій екктенії.

Далі священник виголосом: «Ще молимося за тут предстоящих людей, що очікують від Тебе великої і багатоглибини, за тих, що творять нам милостину і за всіх православних християн» закликає помолитися

християн. Тобто ми молимося і за тих, які не змогли прийти до храму з оправданої причини, і за так званих «пасивних християн» – тих, які не ходять на Богослужіння через свою лінь, недбалість до духовної чистоти своєї душі, гординю та з інших безпідставних причин. Це люди, які в дитинстві волею батьків були охрещені (прилучені до віри християнської), але в подальшому житті майже втратили зв'язок із Богом – щоденних молитов не промовляють, регулярної участі в жертві Святої Літургії, як подяки Господу за Його добродійства, не беруть (тільки «забігають» до храму в кращому разі двічі на рік, щоб освятити паску перед Великоднем і набрати Йорданської води), живуть у гріху, не очищають свою душу через Сповідь та Причастя тощо. Молимося, щоб Господь просвітив їх розум, і щоб вони усі стали жити за Законом Божим і настановами Церкви. Щоб їх серце відкрилось на любов Божу, щоб вони відчули, що є улюбленими дітьми Небесного Отця. І їм варто знати, що спільнота людей, зібраних навколо Ісуса Христа – Церква, молиться за них та їх навернення до Господа.

Якщо Літургія відправляється за померлих, то після екктенії усильного благання додається заупокійна екктенія. У ній ми просимо Бога, щоб Він простив усяке прогрішення усім померлим нашим родичам та іншим людям, подав їм вічний спочинок і Царство небесне. Під час цієї екктенії священник поминає померлих також і поіменно – відповідно до попередньо отриманих від вірян поминальних записок.

До кожного виголошеного священником прохання екктенії усильного благання та заупокійної екктенії, віряни приєднують триразовим співом: «Господи, помилуй», що означає: «Господи, з Твоєї великої милості просимо Тебе, вислухай нас і змилюйся над нами!».

ЕКТЕНІЯ ЗА ОГЛАШЕНИХ

Ця екктенія додає сили оглашеним – людям (як уже зазначалось), які хочуть прийняти християнську віру та готуються до прийняття таїнства Хрещення. Під час цієї екктенії всі присутні у храмі разом зі священником моляться за те, щоб оглашенні змогли зрозуміти почуте слово Божої правди, слово про святу віру, могли зрозуміти суть Євангелія. Щоб вони стали дітьми Святої Христової соборної і апостольської Церкви. В останньому проханні до Господа за оглашених священник виголошує: «Спаси, помилуй, заступи й охорони їх, Боже, Твоєю благодаттю», тобто «врятуй їх, змилюйся над ними, захисти і збережи їх, Боже». Присутні у храмі приєднують до кожного виголошеного священником прохання до Бога за оглашених співом: «Гос-

поди, помилуй», що означає: «Господи, змилюйся над ними, дай їм це все».

Наприкінці екктенії священник звертається до оглашених словами: «Оглашенні, голови ваші Господу приклоніть» («Схиліть голови свої перед Богом, визнайте велич Його»), віряни відповідають співом: «Тобі, Господи» («Господи, вони вже приклонили свої голови перед Тобою, визнаючи Твою велич»). Далі священник тихо промовляє молитву за оглашених, у якій просить Бога, щоб Він зглянувся на тих оглашених, котрі так ревно готуються до прийняття святої віри і зараз покійно схилили голови перед Ним, подарував їм ласку Святого Хрещення та «прилічив їх до Свого обраного стада».

Завершивши молитву за оглашених, священник голосно промовляє: «Щоб і вони з нами славили пречесне й величне ім'я Твоє, Отця, і Сина, і Святого Духа, нині і повсякчас і на віки віків», чим пояснює чому він і віруючі у храмі просили Бога за всі ті милості для оглашених. Зміст цього виголосу такий: «Змилюйся, Боже, над тими схиленими в покорі перед Тобою і дай їм усе те, про що ми Тебе просили для них, щоб і вони могли з нами прославляти Тебе, одного Бога в Трійці єдиній». Віруючі у храмі долучаються до цього співом: «Амінь».

Після закінчення екктенії за оглашених священник звертається до присутніх у храмі: «Всі оглашенні, вийдіть, оглашенні, вийдіть, всі оглашенні, вийдіть, щоб ніхто з оглашених не залишився, тільки вірні, ще і ще в мирі Господу помолімся». На ці слова вірні (тобто охрещені) долучаються до заклику священника продовжувати спільну молитву, співають молитовне звернення до Бога: «Господи помилуй», а оглашенні виходять з храму. Адже вони ще нехрещені і не можуть брати участі у звершенні одного з найголовніших християнських Таїнств – таїнств Євхаристії.

Сьогодні хрещення дорослих замінено хрещенням немовлят, тому оглашених (тих, які свідомо готуються до хрещення) в більшості парафій нема. Враховуючи це, уже багато християнських Церков світу вилучили з чину своїх богослужінь цю екктенію (як колись були вилучені екктенії за одержимих, за тих, що каються тощо). Так екктенію за оглашених тепер можна не здійснювати і в храмах Української Греко-Католицької Церкви (таке рішення в 1985 році прийняв Синод єпископів цієї Церкви). Однак, якщо у вашій парафії оглашених нема, а екктенія за оглашених під час Літургії здійснюється, то цим ви підкреслюєте свою єдність з іншими парафіями (складовими частинами Церкви), в яких є люди, що готуються до хрещення. Це іновірці, які вирішили прийняти християнську віру або люди, які з різних причин не були охрещені у дитинстві, і в цій екктенії ми молимося за них.

Далі – у наступних числах газети «Мета».

Богдан КУДЕРЕВКО

Історія Церкви

3. БЕРЕСТЕЙСЬКА УНІЯ (УТВОРЕННЯ КИЇВСЬКОЇ УНІЙНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ПОМІСНОЇ ЦЕРКВИ)

Ідея Берестейської унії є продовженням Флорентійської (1439 р.), яка виникла на Східній Україні (а не Західній) та в черговий раз відновила дружні стосунки між українською Київською Православною Церквою і Римом. В червні 1590 року Київський православний митрополит Рогоза скликав Синод, на якому єпископи висловились, що далі неможливо терпіти господарювання Царгородських патріархів, оскільки ті розглядають Україну як джерело великих доходів своєї патріархії і втручаються в організаційні питання митрополії на її шкоду. Синод заявив, що він визнає головою ЄВХАЦ Папу Римського, як і визнавала це Православна Церква за князювання Володимира Великого і Ярослава Мудрого до розколу 1054 року, але без посередництва Царгородського патріархату, і припиняють з останнім свої зв'язки. Про це було повідомлено Папу Римського.

Умови, на яких Київська Церква (КЦ) повертається під безпосередню юрисдикцію Риму, доручено було опрацювати єпископам Іпатію Потію та Кирилу Терлецькому, а згодом продискусовано на черговому Берестейському Синоді 3 червня 1595 року і підписано митрополитом та єпископами. 23 червня 1595 року Іпатій Потій та Кирило Терлецький, що раніше прибули до Риму, вручили Папі Клименту VIII заяву про визнання його Головою ЄВХАЦ і листа з умовами-вимогами, на яких вони повертаються під юрисдикцію Риму.

Зокрема:

1. Зберігається східний обряд і звичаї Української Церкви;
2. Зрівняння у правах православних єпископів з польськими (крім єпископського сану, він є ще й сенатором);
3. Утворення Київського архієпископства, незалежного від усіх патріархатів і з'єданого з Римом;
4. Достойнства митрополита, єпископа чи інших духовних санів не давати людям іншої нації чи релігії, окрім руської (української) і грецької;
5. Дозвіл на одружене священство (щоб не обмежувати доступу обдарованої молоді до духовних закладів та позбавляти її природного інстинкту продовження роду і втрати генофонду);
6. Розрив з Царгородським патріархатом;
7. Будуть повернені церковні маєтки, загарбані латинниками;
8. Буде заборонено перетягувати українських вірних на латинський обряд.

Загалом таких вимог (артикулів) було 33.

Після прийняття присяги на Євангелії Іпатій Потій та Кирило Терлецький поставили свої підписи на з'єднання Церков від імені єпископів, які їх делегували до Риму: архієпископа-митрополита Київського і Галицького та «всієї Руси» Михайла Рогози, Григорія – архієпископа Полоцького і Вітебського, Йона Гоголя – єпископа Турівського, Михайла Копистянського – єпископа Перемиського і Самбірського, Гедеона Балабана – єпископа Львівського та Діонісія Збірський – єпископа Холмського. Папа завершив акт з'єднання Церков своєю буллою. Булла стала основним канонічним документом Берестейської унії, що визнала устрій Київської Церкви як помісної автокефальної (автономної) Української Православної Церкви у злуці з Римом.

Римський унійний акт вимагав синодального схвалення (ратифікації). 6 жовтня 1596 року митрополит Рогоза скликав Синод в Бересті і разом з єпископами України ратифікував Унію. Не підписали акт лише єпископи Перемиський та Львівський (з намови князя Острозького), які тим самим зберегли умови для майбутнього виникнення конфесійності в Українській Православній Церкві. І лише через сто років їхні наступники в Перемишлі та Львові таки приєдналися до Унії. Але за цей час наші сусіди нашими ж руками (завдяки недалекоглядності двох єпископів та їх особисті інтереси) встигли (зуміли) поділити нашу Церкву як єдине духовне ціле нашого народу, що продовжується й донині. Ці два єпископи вчинили великий гріх перед українським народом і Богом, про що треба голосно говорити, щоб віруючі знали правду.

(Далі – у наступних числах «Мети»)

Микола ВИТРИХОВСЬКИЙ,
Лауреат Державної премії України
в галузі науки і техніки

З нагоди завершення урочистостей до Року Віри 2013, Катехитична Комісія Львівської Архiepархії у листопаді-грудні минулого року провела конкурс дитячої творчості на тему Віри: «Віра - шлях до неба». Учасниками творчого конкурсу були діти Катехитичних Шкіл Архiepархії, та інші бажаючі згідно трьох вікових категорій 10-12; 13-15; 16-18 років.

Було запропоновано проявити себе дітям у трьох напрямках: Поезія, Малюнок-рисунок, Оповідання.

Усі роботи були оцінені кваліфікованими спеціалістами мистецтва та літератури. Переможці у всіх вікових категоріях до кінця січня 2014 будуть нагороджені призами, а інші учасники - грамотами за участь. Пропонуємо Вам кілька творів дітей...

о. Павло Цвюк
Голова Катехитичної Комісії
Львівської Архiepархії

Твори конкурсу,
присвяченого
Року Віри

МОЯ ВІРА

Віра - це крила в моєму житті
З ними лечу я високо в небо:
До сонця, до хмар, до Бога спішу.
Без страху дивлюсь на все, що навколо!
Без віри не можу прожити ні дня,
З нею живу, творю і працюю.
Вона, наче та провідна зоря,
День то чи ніч, а за нею їду я!
Хоч шлях цей тернистий і дуже важкий,
Спокуси й омани усюди чатують.
Я Бога прошу і щоденно молюсь,
Щоб силу давав і мене не покинув.
Коли хтось упаде на життєвій дорозі
Під ношею болю, гріхів і спокус,
Лиш віра у Бога піднімить на ноги і крила
дасть досягнути небес!

Я дякую Богу за все, що я маю,
За радість стрічати ще один день!
За те, що Він поруч зі мною усюди,
Зате, що Він - Віра, Надія, Любов!

Софія ПОЛУЛІХ, 10 р.
Учениця катехитичної школи
імені Володимира Великого
Львів-Рудно
23.11.2013.

Наша віра - шлях до Бога,
Путь до правди й пізнання,
Віра - це терниста дорога,
Що веде до вічного життя.
Існування наше не тривке,
Але казкою здається, раєм,
Та згодом чорним обрієм зайде,
Смерть і забере усе, що маєм.
Але до поки дихаєш і думати є змога,
До поки серце твоє б'ється,
Ти вір, незримо вір у Бога,
Бо все земне - у порох в мить зітреться.
Віра ж вічна і жива
Ніхто її не знищить, не зламає,
Тверда, як камінь, завжди є вона
Смерть, брехня - усе повік здолає.
Ярина ЯВОРОВСЬКА 10 кл. Храм Пресвя-
тої Євхаристії Кат. Школа ім. О. Зарицького

Віра - це що?
Це почуття?
Ніби відоме-та рідне.
Незрозуміле для всіх лиш людей...
Вірити - не кожен, вірять - не всі,
Розбиваючи душу в крах.
Не думають, що чинять зле,
Вбивають в собі лише страх.
А все ж є й такі, в котрих Віра жива
Вони слухають й чують Творця.
Вірять, що Бог дарував їм життя.
Вірять, що долю Господь подарує.
Голод прожили, війну перейшли.
Падали часто - і часто вставали.
Віра жила і горіла вогнем.
Серцю ж надію давала.
Хто вірив і праведно йшов по житті
Дійдуть після смерті до неба
Душа ж не помре, і до раю дійде
Де вірно служитиме Богу.
Хто вірив і праведно йшов по житті
Дійдуть після смерті до неба
Душа ж не помре, і до раю дійде
Де вірно служитиме Богу.

Анна СУЧІНЕЦЬ, 14 років,
храм Воскресіння ГНІХ вул. Горолицька,
Львів

Вітаємо ювілярів!

У ЛЮТОМУ
СВЯТКУЮТЬ ЮВІЛЕЇ!

25-річчя священства - о. Мирослав Притула (26.02)

55-річчя уродин - о. Василь Коханевич (14.02)

45-річчя уродин - о. Василь Милькус (13.02)

45-річчя уродин - о. Іван Цихуляк (13.02)

35-річчя уродин - о. Богдан Грушевський (06.02)

30-річчя уродин - о. Тарас Карвацький (20.02)

ПРИВІТАННЯ

Нашу родину спіткало нещастя - серйозно захворів наш син Володимир. Нашою проблемою глибоко перейнявся наш священник о. Іван Нижник, Яворівський декан. Його постійне піклування підтримує на душі всю нашу родину, а його підтримка допомагає синові долати недугу.

З нагоди свята Різдва Івана Христителя щиро вітаємо нашого священника з іменинами і бажаємо висловити свої побажання:

Наш отче всечесніший, День Ангела у Вас.

Бажаємо з молитвою Вам бути повсякчас.

**Хай Бог завжди Вам помагає, дарує радості із Неба,
А Іван Христитель хай допоможе в житті здобути,
що Вам треба.**

**А ще Вам хочем побажати здоров'я й миру від Христа
і довгих літ Йому служити на многії і благії літа!**

З подякою і щирою молитвою, родина Солук

Не говоріть мені про ченців, які ніколи не сміються.
Це смішно...

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

«Добрий отримає від Господа...» (Припов. 12, 2)

Один старець говорив так: «Якщо ви даватимете хворим і бра-там усе, чого вони попросять, то у вас будуть хороші хворі і погані брати».

Не раз отцям-пустельникам доводилося мати справу з кочовими племенами. Один із вождів такого племені прийшов якось до отця Ісаї і заявив, що бажає стати християнином.

- Ти наповнюєш моє серце радістю, - сказав йому старець. - Але у тебе - дві дружини. Ти мусиш відмовитися від однієї з них.

- Я так і зроблю, якщо ти, отче, вкажеш мені бодай одне місце в Писанні, де засуджується двошлюбність.

- «Ніхто не може служити двом панам», - відповів йому старець.

Старець Мойсей, обходячи пустелю, зіткнувся з кочовим плем'ям, яке справляло пишні похорони. Посеред стійбища у величезному палаючому багатті лежало тіло вождя племені в багатому одязі.

- Якої віри був ваш вождь? - запитав старець.

- На жаль, - відповіли йому, - він був невірющим.

- Воистину велике нещастя, - відказав отець Мойсей, - бути так пишно одягненим і не мати куди піти!

Двоє отців якось зустрілися посеред пустелі. Вклонившись один одному, один із них запитав:

- Пробач мою нескромність, брате, але чи не жив ти певний час в Антіохії?

- Я ніколи не бував в Антіохії, - відповів той.

- Я теж. Мабуть, це були двоє інших ченців.

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більдредатор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. (0322) 79-86-93;

тел. (032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вчитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються. Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»
Тираж: 6500 примірників, Замовл. №